

Ekumenska zbirka Srečanja
56

**»OSTANITE V MOJI LJUBEZNI
IN OBRODILI BOSTE OBILO SADU«
(prim. Jn 15,5–9)**

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2021

LJUBLJANA
2021

Ekumenska zbirka Srečanja
56

**»OSTANITE V MOJI LJUBEZNI
IN OBRODILI BOSTE OBILO SADU«
(prim. Jn 15,5–9)**

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2021

LJUBLJANA
2021

KAZALO

Uvodne misli	3
Priprava tedna molitve za edinnost 2021	4
Predstavitev glavne misli tedna molitve 2021	6
Posamezni dnevi	
1. dan	11
2. dan	16
3. dan	20
4. dan	25
5. dan	29
6. dan	34
7. dan	39
Osutek za pridigo na 3. nedeljo med letom	43
8. dan	46
Ekumensko besedno bogoslužje	50
Skupnost Grandchamp in ekumenska izkušnja redovnega življenja.....	58

Knjižica je namenjena samo notranji cerkveni uporabi. Po skupni predlogi *Papeškega sveta za edinnost kristjanov* in *Svetovnega sveta Cerква* jo je pripravila in tisk oskrbela Komisija za ekumenizem in medverski dialog pri Slovenski škofovski konferenci, Ljubljana, Poljanska 4. Izvirno gradivo v več jezikih je dostopno na naslednjih internetnih straneh:

<http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/it.html>

<http://www.oikoumene.org/en/resources/week-of-prayer/week-of-prayer>

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 1997 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

Odgovarja: škof dr. Stanislav Lipovšek, predsednik Komisije za ekumenizem in medverski dialog.

Tehnična obdelava: Emil Pevec, Trzin

Tisk: Tiskarna Rotosi d. o. o., Ljubljana

UVODNE MISLI

Lani (2020) je ekumensko gibanje obhajalo dve pomembni obletnici: šestdesetletnico Papeškega sveta za edinost (kot Tajništvo za edinost je bil ustanovljen 5.6.1960) in 25. obletnico izida okrožnice papeža Janeza Pavla II. *Da bi bili eno (Ut unim sint)* o ekumenizmu. Tajništvo je v pripravi na koncil ustanovil papež Janez XXIII. To je bil človek izredne odprtosti in širine, prijatelj tako pravoslavnihi kot protestantov in človek daljnosežnih odločitev. Imel je pogum sklicati koncil, ki si je za enega glavnih ciljev zadal »pospeševati obnovitev edinosti med vsemi kristjani« (E1). Na koncilu (1962–65) se je katoliška Cerkev nepreklicno odločila za pot ekumenizma in podala zanj jasna načela. V ekumenskem gibanju je prepoznala delovanje Svetega Duha, ki »v vseh Kristusovih učencih budi željo in prizadevanje, da bi se vsi na način, katerega je določil Kristus, miroljubno zedinili v eni čredi pod enim pastirjem« (C 15).

Sveti Janez Pavel II. je v okrožnici *Da bi bili eno* z vsem srcem obnovil in podkrepil odločitev koncila. Gre za prizadevanje na poti, ki ne pozna vrnitve nazaj. Poudaril je, da vera vse člane Cerkve zavezuje k sodelovanju pri ekumenskem gibanju: »Verovati v Kristusa pomeni hoteti edinost«.

Zadnjih deset let je vodstvo Papeškega sveta za edinost zaupano švicarskemu kardinalu Kurtu Kochu. Ta je ob omenjenih obletnicah zapisal, da ekumenizem sloni na treh stebrih, ki so: dialog ljubezni, dialog resnice in iskreno ter složno pridruževanje vseh vernikov Jezusovi velikoduhovniški molitvi, »da bi bili vsi eno«. Povedal je tudi, da »obstaja v jedru en sam ekumenski minister, to je Sveti Duh. Tako imenovani ekumenski delavci smo samo bolj ali manj nebogljeno orodje.«

V pomoč in spodbudo naši molitvi naj služi tudi ta knjižica. Glavna misel letošnjega tedna molitve se glasi: »Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu« (prim. Jn 15,5–9). Gradivo so pomagale pripraviti sestre iz ekumenske redovne skupnosti Grandchamp v Švici. V besedilih so podelile z nami izkušnjo in modrost svojega kontemplativnega življenja in povedale, kateri so sadovi molitve za edinost: tesnejše občestvo z brati in sestrami v Kristusu in večja solidarnost z vsem stvarstvom.

dr. Bogdan Dolenc,
član Komisije za ekumenizem in medverski dialog

PRIPRAVA TEDNA MOLITVE ZA EDINOST 2021

Navada je, da na severni polobli obhajamo teden molitve v dneh med 18. in 25. januarjem. Ta dva datuma je leta 1908 predlagal Paul Wattson, ameriški anglikanec, ki je 1909 prestopil v katoliško Cerkev. Datuma zaobjemata teden med praznikoma sv. Petra in sv. Pavla in imata zato simbolični pomen (po rimskem koledarju so v tistem času 18. januarja praznovali Sedež apostola Petra, 25. januarja pa je praznik Spreobrnitve apostola Pavla). Gradivo za teden molitve že dolga leta skupaj pripravljata *Papeški svet za edinost* in komisija *Vera in cerkvena ureditev (Faith and Order)* pri *Svetovnem (Ekumenskem) svetu Cerkva*. Namenjeno je za obhajanje tedna molitve kot tudi za druge priložnosti čez leto, ko naj bi bilo v pomoč in spodbudo za zasebno ali skupno molitev ob drugih ekumenskih srečanjih. Pri njih naj bi izražali tisto stopnjo občestva, ki je že dosežena in molili za polno edinost, ki jo hoče Kristus. Na južni polobli obhajajo teden molitve v bližini binkoštnega praznika, ki je prav tako pomenljiv simbolični dan za edinost Cerkve.

Gradivo, ki je pripravljeno na svetovni ravni, je prilagojeno za rabo na narodni ravni. Za to pri nas poskrbi Komisija za ekumenizem in medverski dialog (prejšnje ime: *Slovenski ekumenski svet*) pri Slovenski škofovski konferenci v sodelovanju s predstavniki drugih Cerkva. Zaželeno je, da vse Cerkve in skupnosti vključijo gradivo v svoja bogoslužja. Uporabno je tudi za biblične skupine. Študij in pogovor naj se zaokrožita s skupnimi prošnjami. Berila, razmišljanja in prošnje so lahko tudi pripomoček za osebno molitev, ki naj jo spremlja zavest, da smo povezani v občestvo z vsemi, ki po svetu molijo za večjo vidno edinost kristjanov. Za vsak dan je izbrano eno berilo in evangelij.

Izbira teme in priprava osnutka za letošnji teden molitve je bila zaupana Skupnosti Grandchamp (Areuse, kanton Neuchâtel, v Švici). Mednarodna skupina pod pokroviteljstvom *Papeškega sveta za edinost* in *Svetovnega sveta Cerkva* (SSC) se je sestala septembra leta 2019. Predsedoval ji je Odair Pedroso Mateus, di-

rektor komisije Vera in cerkvena ureditev pri Svetovnem svetu Cerква, ter Anthony Currer, član Papeškega sveta za edinost.

Skupnost Grandchamp je redovna skupnost, ki jo sestavljajo sestre iz različnih Cerква in narodnosti. Ustanovljena je bila v prvi polovici 20. stoletja. Prav od začetka so sestre navezale tesne stike s skupnostjo v Taizéju in z abbéjem Paulom Couturierjem, ki je odločilna osebnost v zgodovini Tedna molitve za edinost kristjanov. Danes skupnost šteje kakšnih petdeset sester. Prizadevajo si za spravo med kristjani, znotraj človeške družine in za spoštljiv odnos do stvarstva.

Glavna misel, ki jo je izbrala krajevna skupina, se glasi: »Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu« (prim. Jn 15,5–9). Z njo so sestre podelile z drugimi izkušnjo in modrost svojega kontemplativnega življenja v Božji ljubezni in spregovorile o sadovih te molitve: to je tesnejše občestvo z brati in sestrami v Kristusu in večja solidarnost z vsem stvarstvom.

Udeleženci mednarodne pripravljalne skupine so bili izmed sodelavcev Papeškega sveta za edinost, Tajništva komisije Vera in cerkvena ureditev, članov Nemške evangeličanske cerkve in drugi. Pri krajevni pripravljalni skupini pa so sodelovale štiri sestre skupnosti Grandchamp.

Svetopisemski odlomek, ki je izhodišče molitev in razmišljanj (Jn 15,5–9)

15,5 Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar. 6 Če kdo ne ostane v meni, ga vržejo proč kakor mladiko in se posuši. Te mladike poberejo in vržejo v ogenj in zgorijo. 7 Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosíte, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. 8 V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci. 9 Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni! 10 Če se boste držali mojih zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem se tudi jaz držal zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni.

PREDSTAVITEV GLAVNE MISLI TEDNA MOLITVE 2021

**»Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu«
(prim. Jn 15,5–9)**

Letošnji teden molitve za edinost je pripravila redovna skupnost Grandchamp, ki je podrobneje predstavljena na koncu knjižice in tudi na spletu: www.grandchamp.org. Izbrana glavna tema izraža poklicanost omenjene skupnosti k molitvi, spravi in edinosti v Cerkvi in v človeški družbi.

V 30. letih prejšnjega stoletja je skupina žena iz francosko govoreče Švice, ki so pripadale reformirani (kalvinski) skupnosti, vnovič odkrila pomen poslušanja Božje besede v tihoti. V duhovnih odmikih (vajah) so nahranjale svoje versko življenje po zgledu Kristusa, ki je pogosto odhajal na samotne kraje, da bi molil. Kmalu so se jim pridružili še drugi pri rednih odmikih v Grandchampu, ki je vasica blizu obale jezera Neuchâtel. Pokazala se je potreba, da se tu oskrbi stalna molitev in možnost nastanitve za vse večje število gostov.

Skupnost danes šteje kakšnih petdeset sester vseh starosti, ki prihajajo iz različnih cerkvenih izročil (Cerkva), dežel in celin. Njihova različnost je živa prisposodba občestva. Zvesto ohranjajo življenje molitve, življenje v skupnosti in sprejemanje gostov. Milost svojega redovniškega življenja delijo z obiskovalci in prostovoljci, ki prihajajo v Grandchamp v iskanju odmika, tihote, ozdravljenja ali smisla življenja.

Prve sestre so doživljale bolečino razdeljenosti med krščanskimi Cerkvami. Pri njihovih naporih jim je bilo v oporo prijateljstvo z abbéjem Paulom Couturierjem, ki je bil pionir Tedna molitve za edinost. Zato je bila takšna molitev od vsega začetka v središču življenja skupnosti. Ta zavezanost skupaj z zvestobo trem stebrom – molitvi, življenju v skupnosti in gostoljubnosti – je zato osnova pričujočega gradiva.

Ostati v Božji ljubezni pomeni spraviti se s seboj

Beseda »menih« (fr. moine, za žensko, nuno: moniale) prihaja iz grške besede μόνος, ki pomeni »sam«, »eden«, »enovit«. Naše srce, telo in duh še zdaleč niso eno, ampak so raztreseni in jih silnice vlečejo v različne smeri. Menih ali nuna imata željo, da bi bila enovita v sebi in eno s Kristusom. »Ostanite v meni in jaz v vas,« pravi Jezus (Jn 15,4). Kdor hoče živeti to enovitost, mora stopiti na pot sprejemanja sebe, mora se spraviti s svojo osebno zgodovino in z zgodovino skupnosti.

Jezus pravi učencem: »Ostanite v moji ljubezni!« (Jn 15,9). On ostaja v Očetovi ljubezni (Jn 15,10) in želi samo to, da jo z nami deli: »Vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta« (Jn 15,15). Vcepljeni smo na vinsko trto, ki je Jezus, Oče pa je vinogradnik, ki nas obrezuje in okopava, da bi rodili še več sadu. Prav to se dogaja pri molitvi. Oče je središče našega življenja in mu daje smisel. Očiščuje nas in zedinja. Ko smo zedinjeni, slavimo Očeta.

Ostajati v Kristusu je notranja drža, ki potrebuje čas, da se v nas ukorenini. Za svojo rast potrebuje tudi prostor. Zaduši jo lahko boj, ki ga prinašajo stiske in potrebe. Ogrožajo jo raztresenost, hrup, prezaposlenost in izzivi življenja. V burnem letu 1938 je Geneviève Micheli – kasneje je kot »mati Geneviève« postala prva predstojnica skupnosti – napisala naslednje vrstice, ki ohranjajo vso svojo veljavo:

»Živimo v obdobju, ki je hkrati čudovito in polno tesnobe; v obdobju, ko dušam ni nič prizaneseno; ko nas potegnejo za seboj hitri človeški dosežki (...) Bojim se, da bi naša civilizacija ugasnila v tej kolektivni norosti hrupa in naglice, ko nihče več nima časa za razmišljanje...

Mi kristjani, ki vemo za vrednost duhovnega življenja, imamo v tem pogledu velikansko odgovornost, ki jo moramo udejanjiti. Moramo postati eno in si pomagati, da prebudimo neslišne sile, da ustvarimo zavetja miru in središča življenja, v katerih se tihota

ljudi odpira za ustvarjalno Božjo besedo. Gre za vprašanje življenja ali smrti.«

Ostati v Kristusu in obroditi sad

»V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu« (Jn 15,8). Sami iz sebe ne moremo obroditi sadu. Ne moremo biti rodovitni, če se ločimo od vinske trte. Za to je potreben življenjski sok – to je Jezusovo življenje, ki se pretaka v nas. Za to pa je potrebno, da ostanemo v Jezusovi ljubezni, da ostanemo mladike na tej trti.

Ko poslušamo Jezusa, se njegovo življenje preliva v nas. Vabi nas, naj njegove besede ostanejo v nas (Jn 15,7) in zgodilo se nam bo vse, kar koli ga bomo prosili. V moči njegove besede obrodimo sad. Kot posamezne osebe, kot skupnost in kot Cerkev v celoti želimo, da bi se združili s Kristusom in izpolnili njegovo zapoved – ljubiti drug drugega, kakor nas je on ljubil (Jn 15,12).

Naše občestvo raste, če smo ukoreninjeni v Kristusa, ki je izvir vse ljubezni

Občestvo s Kristusom zahteva, da smo tudi v občestvu med seboj. Menih Dorotej iz Gaze v Palestini, ki je živel v 6. stoletju, je to opisal takole:

»Predstavljajte si krog, ki je zarisan na tleh, to je črta, ki jo očrta šestilo. Krog naj vam predstavlja svet, njegovo središče Boga, žarki, ki iz središča izhajajo pa človeške poti in navade. Ko svetniki, ki se želijo približati Bogu, potujejo proti središču kroga, so toliko, kolikor bližje so središču, tudi bližje med seboj. Velja pa tudi: čim bližje so drug drugemu, tem bližje so Bogu. Razumeli boste, da prav isto velja tudi v obratni smeri, ko se človek odvrne od Boga in se odpravi navzven: čim bolj se od njega oddaljimo, tem bolj se oddaljimo tudi od drugih in obratno.«

Ni vedno lahko približati se drugim in živeti v skupnosti z ljudmi, ki so često zelo različni od nas. Sestre v Grandchampu poznajo ta izziv. Pri tem pa jim je zelo blizu spoznanje brata Rogerja iz

Taizéja, ki je zapisal: »Ni prijateljstva, ki ne bi poznalo očiščujočega trpljenja. Ni ljubezni do bližnjega brez križa. Samo prek križa moremo spoznati brezdanjo globino ljubezni« (Brat Roger iz Taizéja, Les écrits fondateurs. Dieu nous veut heureux, Taizé, Les Ateliers et Presses de Taizé, 2011, str. 95.).

Delitve med kristjani, ki nas oddaljujejo med seboj, so pohujšanje, ker nas oddaljujejo tudi od Boga. Številni kristjani so zaradi tega dejstva žalostni in goreče prosijo Boga za obnovitev edinosti, za katero je Jezus molil. Njegova molitev za edinstvo je povabilo, da se obrnemo k njemu in se hkrati zblížamo med seboj, pri tem pa se veselimo bogastva naše različnosti.

Življenje v skupnosti nas uči, da so za dosego sprave potrebni veliki naporji in žrtve. A nosi nas Kristusova molitev, ki želi, da bi bili eno, kakor je On eno z Očetom, »da bo svet verovak« (Jn 17,21).

Če smo ukoreninjeni v Kristusa, se krepi naše pričevanje, ki je sad solidarnosti

Čeprav kristjani ostajamo v Kristusovi ljubezni, živimo hkrati sredi stvarstva, ki vzdihuje v upanju na osvoboditev (prim. Rim 8). Smo priče trpljenja in navzkrižij, ki bičajo ta svet. Ko smo solidarni s trpečimi, se more Kristusova ljubezen pretakati v nas. Če podarjamo bratom in sestram ljubezen in v svetu ohranjamo upanje, se v nas dovršuje velikonočna skrivnost.

Duhovnosti ni mogoče ločiti od solidarnosti. Če ostajamo v Kristusu, prejmemo moč in modrost, s katerima moremo delovati proti strukturnim krivicam in zatiranju v naši družbi; v polnosti moremo drug v drugem prepoznavati brate in sestre; podpiramo nov slog življenja, ki pomeni spoštovanje vsega stvarstva in tesno povezanost s stvarstvom.

Kratek povzetek življenjskega pravila, ki ga sestre v Grand-champu vsako jutro skupaj na glas recitirajo, se takole začneja: »Moli in delaj za to, da zavlada Bog.« Molitev in vsakdanje živ-

ljenje nista med seboj ločeni stvarnosti, temveč morata postati eno. Celotno naše življenje naj bi postalo srečevanje z Bogom.

Predlagamo, da se v tednu molitve za edinost zvrstijo naslednji molitveni nameni:

1. dan: Bog nas je poklical – »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil« (Jn 15,16a)
2. dan: Notranje zoreti – »Ostanite v meni in jaz v vas« (Jn 15,4)
3. dan: Oblikovati enovito telo – »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (Jn 15,12)
4. dan: Skupaj moliti – »Ne imenujem vas več služabnike ...; vas sem imenoval prijatelje« (Jn 15,15)
5. dan: Pustiti, da nas Beseda spreminja – »Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo povedal« (Jn 15,3)
6. dan: Sprejemati drugega – »... da obrodite sad in da vaš sad ostane« (Jn 15,16)
7. dan: Rasti v edinosti – »Jaz sem trta, vi mladike« (Jn 15,5)
8. dan: Spraviti se z vsem stvarstvom – »... da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 15,11)

PRVI DAN (ponedeljek, 18. januarja):

BOG NAS JE POKLICAL – »NISTE VI MENE IZVOLILI, AMPAK SEM JAZ VAS IZVOLIL« (Jn 15,16a)

UVOD

Ko danes začenjamo teden molitve za edinost kristjanov, se spomnimo, da je takšna molitev pridruženje Jezusovi molitvi v dvorani zadnje večerje. V tem je njena posebna odličnost in lepota. Ne molimo sami, ampak svoj šibki glas pridružujemo glasu Božjega Sina in njegovi prošnji, ki jo Oče ob svojem času nezmojljivo usliši. Jezus je molil, da bi bili vsi njegovi učenci eno, »da bo svet veroval« v Sina in prek njega v Očeta.

Berilo: Bog pokliče Abrahama (1 Mz 12,1–4)

Berilo iz Prve Mojzesove knjige.

Gospod je rekel Abram: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov. Blagoslovil bom tiste, ki te bodo blagoslavljali, in preklel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.« Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod.

Spev z odpevom – Ps 24: Kdo se sme povzpeti na Gospodovo goro?

Odpev: Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje.

Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje,
zemeljski krog in njegovi prebivalci.

Zakaj on jo je osnoval na morjih,
on jo je utrdil na veletokih. *Odpev.*

Kdo se sme povzpeti na Gospodovo goro,
kdo sme stati na njegovem svetem kraju?
Tisti, ki je nedolžnih rok in čistega srca,
ki svoje duše ne vzdiguje k praznim rečem. *Odpev.*

Prejel bo blagoslov od Gospoda,
pravičnost od Boga svoje rešitve.
To je rod tistih, ki po njem povprašujejo,
ki iščejo tvoje obličje, Jakob. *Odpev.*

Aleluja. Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil. Aleluja.

Evangelij: Jezus pokliče prve učence (Jn 1,35–51)

Iz svetega evangelija po Janezu.

Naslednji dan je Janez Krstnik spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?« Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure. Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra. Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu je rekel: »Našli smo Mesija« (kar v prevodu pomeni Maziljenec). Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa« (kar se prevaja Peter).

Naslednji dan je Jezus hotel oditi v Galilejo. Našel je Filipa in mu rekel: »Hôdi za menoj!« Filip pa je bil doma iz Betsajde, iz Andrejevega in Petrovega mesta. Našel je Natánaela in mu rekel: »Našli smo njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki: Jezusa, Jožefovega sina iz Nazareta.« Natánael mu je dejal: »Iz

Nazareta more biti kaj dobrega?« Filip mu je rekel: »Pridi in poglej!« Ko je Jezus videl, da Natánael prihaja k njemu, je rekel o njem: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače.« Natánael mu je dejal: »Od kod me poznaš?« Jezus mu je odvrnil: »Preden te je Filip poklical, sem te videl, ko si bil pod smokvinim drevesom.« Natánael mu je odgovoril: »Rabi, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj.« In Jezus je odgovoril in mu rekel: »Ker sem ti rekel, da sem te videl pod smokvinim drevesom, veruješ? Še več kot to boš videl.« In rekel mu je: »Resnično, resnično, povem vam: Videli boste *nebesa odprta in Božje angele hoditi gor in dol* nad Sinom človekovim.«

NAGOVOR

Vsako človeško življenje je zgodba o poklicu in poklicanosti. Bog Stvarnik nas je poklical v življenje. Res se za to nismo sami odločili, vendar nismo bili »brez vprašanja vrženi v življenje«, kot zatrjuje nemški filozof, ampak nas je Božja ljubezen poklicala v bivanje. Psalmist pravi: »Zares, ti si ustvaril mojo notranjost, ti si me stkal v materinem telesu. Zahvaljujem se ti, ker sem tako čudovito ustvarjen, čudovita so tvoja dela.«

Kasneje so sledili drugi klici: v zakon ali v duhovništvo in redovništvo. Takrat smo se morda počutili kot Abraham, ki mu je Bog rekel: »Pojdi iz svoje hiše in iz svoje dežele v deželo, ki ti jo bom pokazal.« Če smo stopili na to pot in po njej hodimo, spoznavamo, da nismo bili prevarani. »Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi,« pravi Jezus. V hoji za njim prejemo luč za vsak dan sproti.

Bog je Abrahamu obljubil, da ga bo blagoslavljal in prek njega vse rodove na zemlji. Poslušnost Božjemu klicu nam prinaša blagoslov. Postanemo tudi blagoslov za druge. To je doživela tudi Marija, »polna milosti« in najbolj blagoslovljena od žena. Prinesla nam je Njega, ki je izvir vseh blagoslovov. V njem nas je Bog blagoslovil z vsakršnim blagoslovom iz nebes. To so doživeli An-

drej, Peter, Natanael in drugi galilejski ribiči. Svoje življenje so zastavili za Božje kraljestvo in postali blagoslov za ves svet.

Pomislimo še na nekatere, pri katerih se blagoslov omenja že v njihovem imenu. Sveti Benedikt, začetnik zahodnega meništvaja, je prek svojih duhovnih sinov benediktincev in drugih menihov in redovnikov zasadil krščanske korenine evropski celini. Papež Benedikt XV. je v času prve svetovne vojne in po njej neumorno klical k miru in velja za enega največjih dobrotnikov človeštva. A ne moremo mimo še enega papeža s tem imenom – to je Benedikt XVI. Izšel je iz naroda, iz katerega se je v 20. stoletju v dveh svetovnih vojnah čez ves svet razlila smrtonosna poplava zla in hudobije. On pa je postal prinašalec dobrega, prinašalec blagoslova. Sam je bil blagoslovljen z izjemnimi darovi modrosti in vednosti. Iz njegovih spisov veje blagodejna resnica, ki bo bogatila še prihodnje rodove. Tudi njegov brat Georg Ratzinger, ki je lani umrl, je kot duhovnik življenje posvetil Bogu in ljudem. Na neki način to velja tudi za njuno edino sestro Marijo, ki je neporočena skrbelala za oba brata. Njihov rod torej ugaša brez potomcev, a je hkrati nepredstavljivo rodoviten, saj je obrodil plemenite sadove za Božje kraljestvo.

Naj za sklep navedem misli papeža Benedikta XVI., ki jih je namenil današnjim mladim ljudem, ki se bojijo odločitve. Takole pravi: »Kdor v nedogled odlaša z odločitvijo in se ne odloči ne za poroko ne za duhovni poklic, ostaja večno otrok, nedorasel, nezrel, nedozorel. Boji se za svojo svobodo. Ne ve pa, da odločitev ne uniči svobode, ampak omogoča orientacijo, daje smer v življenju in človeku omogoča, da napravi iz življenja nekaj velikega in lepega.«

PROŠNJE

Gospod Jezus Kristus, nismo te mi izvolili, ampak si nas ti izvolil. Prosimo te:

1. Pomagaj mladim, da bi pogumno sledili tvojemu klicu in postali blagoslov za vse.
2. Da bi tudi mi, kakor apostol Andrej, svoje brate privedli h Kristusu.
3. Da bi mnogi po zgledu Natanaela prišli do spoznanja, da si ti zares Božji Sin.
4. Bodi milostljiv nam grešnikom, ki povzročamo delitve in premalo napravimo za spravo.
5. Pomagaj nam premagati delitve v naših družinah, župnijah in v narodu.
6. Sprejmi pred Božji prestol vse pokojne, ki so si med nami prizadevali za edinost kristjanov.

Nebeški Oče, večni Bog, varno vodi ladjo Cerkve skozi vse viharje in preizkušnje. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

DRUGI DAN (torek, 19. januarja)

**NOTRANJE ZORETI – »OSTANITE V MENI
IN JAZ V VAS« (Jn 15,4)**

UVOD

V 15. poglavju Janezovega evangelija Jezus opisuje Očeta kot vinarjadnika, sebe kot trto, nas pa kot mladike in nas vabi: »Ostanite v moji ljubezni.« Te besede so izbrane za glavno misel letošnjega tedna molitve za edinost kristjanov. »Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu.« Ostanite v meni, na trti, ki vam daje in ohranja življenje. »Brez mene ne morete ničesar storiti.« Položimo danes v Božje roke vse naše iskreno prizadevanje za edinost.

Berilo: Kristus naj prebiva v vaših srcih (Ef 3,14–21)

Berilo iz pisma apostola Pavla Efežanom.

Bratje in sestre.

Svoja kolena upogibam pred Očetom, po katerem se imenuje vsa-kršno očetovstvo v nebesih in na zemlji, naj vam dá po bogastvu svojega veličastva, da se po njegovem Duhu močno utrdite v no-tranjem človeku. Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih, da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in visočina in globoči-na, ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje, da bi se izpolnili do vse Božje polnosti. Njemu pa, ki more po mōči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznanstvo več od tega, kar prosimo ali mislimo, njemu slava v Cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove, na veke vekov. Amen.

Spev z odpevom – Psalm 33: Hvalnica mogočnemu in dobremu Bogu

Odpev: Zemlja je polna Gospodove dobrote.

Gospodova beseda je prava,
vse njegovo delo je v zvestobi;
ljubi pravičnost in pravico,
zemlja je polna Gospodove dobrote. *Odpev.*

Glej, Gospodovo oko je uprto vanje, ki se ga bojijo,
vanje, ki pričakujejo njegovo dobroto,
Gospod rešuje smrti njihovo dušo
in jih preživlja v lakoti. *Odpev.*

Naša duša pričakuje Gospoda,
on je naša pomoč in naša obramba.
Tvoja dobrota, Gospod, naj bo nad nami,
saj zaupamo vate. *Odpev.*

Aleluja. Marija je vse, kar se je zgodilo, shranila v svojem srcu. Aleluja.

Evangelij: Deček Jezus v templju (Lk 2,41–52)

Iz svetega evangelija po Luku.

Jezusovi starši so vsako leto ob prazniku pashe hodili v Jeruzalem. Ko je bil star dvanajst let, so šli na pot po praznični navadi. In ko so se po končanih prazničnih dneh vračali, je deček Jezus ostal v Jeruzalemu, ne da bi njegovi starši to opazili. Mislili so, da je pri popotni družčini, in so prehodili pot enega dne. Nato so ga začeli iskati med sorodniki in znanci. Ker ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem in ga iskali. Po treh dneh so ga našli v templju. Tam je sedel med učitelji, jih poslušal in vpraševal. In vsi, ki so ga slišali, so bili iz sebe nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori.

Ko sta ga zagledala, sta bila presenečena in njegova mati mu je rekla: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« Dejal jima je: »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Vendar nista razumela besed, ki jima jih je rekel. Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren. In njegova mati je vse, kar

se je zgodilo, shranila v svojem srcu. Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

NAGOVOR

Narava nas uči, da vsako dogajanje zahteva svoj čas. Poljedelec najbolje ve, da se ničesar ne da izsiliti in prehiteti. Tako je tudi v duhovnem življenju. Ko se srečamo z Jezusom, se nam rodi želja, da bi ostali v njem. Začenja se čas zorenja.

Tudi Jezus, ki je bil človek v polnem pomenu besede, je šel skozi dogajanje dozorevanja. V Nazaretu je živel preprosto, skrito življenje delavca. Kot vsi drugi je spolnjeval običaje in zapovedi judovske vere. Nič nenavadnega se ni v tem času zgodilo. A že dvanajstleten je vedel, da nima le matere in krušnega očeta, ampak da je njegov pravi Oče v nebesih.

Marija je doživljala, kako Bog deluje v njenem življenju in v življenju njenega Sina. Vse to je »shranila v svojem srcu«. Tako je korak za korakom doumevala Jezusovo skrivnost.

Tudi mi kristjani potrebujemo dolgo obdobje dozorevanja. Kar celo življenje nam je potrebno, da bi dojeli globine Kristusove ljubezni. Pustimo mu, da ostaja v nas. Po delovanju Svetega Duha on skrivnostno ostaja v nas, ne da bi mi vedeli kako. Tudi mi ostajamo v njem – po molitvi, po poslušanju in izpolnjevanju njegove besede.

»Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu.« Ostanite v meni, na trti, ki vam daje in ohranja življenje. – Ta prilika nam najprej daje gotovost, da smo kristjani nekje ukoreninjeni. Nismo kakor »nedorasli otroci, ki jih premetava vsak veter nauka« (Ef 4,14). Nismo izpostavljeni in osamljeni, ki nimajo druge opore kot svoj vprašljivi jaz. Imamo jamstvo, da smo povezani z Izvirom, ki nam daje moč in rodovitnost. Smo kakor drevo, zasajeno »ob vodnih strugah, ki daje svoj sad ob svojem času« (Ps 1, 3).

Čim zvesteje ostajamo v Jezusovi ljubezni, tem bolj smo tudi eno med seboj in tem bliže je edinost kristjanov. Povabilo nas spominja na krst, ko smo bili vcepljeni na Božjo trto. Krst je naj-

močnejša in temeljna vez te edinosti. Kristjani drugih Cerkva, pravoslavni, evangeličani in drugi so »po krstu včlenjeni v Kristusa, zato se po pravici ponašajo s krščanskim imenom« in jih priznavamo za »brate v Gospodu«. »Ne moremo jim očitati greha ločitve in katoliška Cerkev jih objema z bratskim spoštovanjem in ljubeznijo« (E 3).

»Ostanite v moji ljubezni,« nas vabi Jezus. Ne odhajajte, ne zapustite me. To vabilo me spominja na čudovito pesem Jacquesa Brela »Ne zapusti me ...«, v kateri pesnik goreče roti ljubljeno: »Zgradil bom zate kraljestvo, v katerem bo kraljevala ljubezen. Ljubezen bo njegova postava in ti boš v njem kraljica. Ne zapusti me! Ne zapusti me!« – Roteče pesnikove besede so kakor odmev evangelija, kakor da jih vsakemu od nas govori Tisti, ki mu krvavi srce, kadar mu obračamo hrbet.

PROŠNJE

Gospod Jezus Kristus, že kot dvanajstleten si želel biti v tem, kar je tvojega Očeta. Poslušaj naše prošnje:

1. Da bi vsi kristjani po veri, upanju in ljubezni ostali v tebi in ti v njih.
2. Poživi v nas zavest, da smo tvoje mladike in da brez tvoje milosti ne moremo ničesar storiti.
3. Daj, da bi potrpežljivo delali za edinost s tem, da se čim bolj zedinimo s teboj.
4. Da bi krščanski starši pomagali doraščajočim otrokom, da najdejo Boga kot svojega Očeta.
5. Naj kristjani različnih Cerkva obžalujemo in popravimo medsebojne krivične sodbe, besede in dejanja.
6. Naj se z naših src in ustnic neprestano dviga tvoja molitev za edinost kristjanov, kakršno ti hočeš.

Nebeški Oče, vodi svojo Cerkev, ki kot ladja pluje po viharnem morju sveta, v varno pristanišče tvojega kraljestva. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

TRETJI DAN (sreda, 20. januarja)

OBLIKOVATI ENOVITO TELO – »LJUBITE SE MED SEBOJ, KAKOR SEM VAS JAZ LJUBIL« (Jn 15,12)

UVOD

Najbogatejša in najlepša podoba Cerkev je tista, ki jo je podal apostol Pavel: Cerkev je Kristusovo telo. Svoj temelj ima ta podoba v Jezusovih besedah o trti in mladikah. Nismo le Božje ljudstvo, nismo le zbrani okoli Kristusa, ampak smo eno v njem. Kakor v telesu med udi ne sme biti razkola, tako tudi delitve med kristjani nasprotujejo temu, kar je hotel Kristus. Zato se v tem tednu zbiramo k molitvi za ozdravitev ran needinosti.

Berilo: Oblecite si čim globlje usmiljenje (Kol 3,12–17)

Berilo iz Pisma apostola Pavla Kološanom.

Bratje in sestre.

Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljene, si oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Pre-
našajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti. In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni. Kristusova beseda naj bogato prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in duhovnimi pesmimi v svojih srcih hvaležno prepevajte Bogu. In vse, kar koli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu.

Spev z odpevom – Ps 148: Hvalnica vesolja

Odpev: Vse, kar biva, naj hvali Gospoda.

Hvalite Gospoda v nebesih,
 hvalite ga na višavah!
 Hvalite ga, vsi njegovi angeli,
 hvalite ga, vse njegove vojske! *Odpev.*

Hvalita ga, sonce in luna,
 hvalite ga, vse svetle zvezde!
 Hvalite ga, nebes nebesa,
 ve vode, ki ste nad nebom! *Odpev.*

Naj hvalijo ime Gospodovo,
 kajti on je ukazal in bili so ustvarjeni.
 Le njegovo ime je vzvišeno,
 njegovo veličastvo presega nebo in zemljo. *Odpev.*

Aleluja. Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj. Aleluja.

Evangelij: Ljubite se med seboj (Jn 13,1–15; 34–35)

Iz svetega evangelija po Janezu.

Pred praznikom pashe je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, tem izkazal ljubezen do konca. Med večerjo je hudič Judu Iškarijotu, Simonovemu sinu, že položil v srce namen, da Jezusa izda. Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu, je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal. Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan.

Prišel je k Simonu Petru. Ta mu je rekel: »Gospod, ti mi noge umivaš?« Jezus je odvrnil in mu rekel: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« Peter mu je rekel: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu je odgovoril: »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj.« Simon Peter mu je rekel:

»Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.« Jezus mu je dejal: »Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge; ves je namreč čist. Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi.« Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.«

Ko jim je umil noge in vzel vrhnje oblačilo, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil? Vi me kličete »Učitelj« in »Gospod«. In prav govorite, saj to sem. Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil.

Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«

NAGOVOR

Prizor umivanja nog je eden najzgovornejših v Jezusovem življenju. Kristjane vse do konca sveta zavezuje k medsebojnem služenju. Če so bili nekateri pastirji Cerkve v zgodovini nagnjeni h gospodovanju, pa tega danes ne moremo več reči. Drugi vaticanski koncil je naročil, naj »nositelji svete oblasti služijo svojim bratom.« Pastirje in vernike zavezuje Jezusov zgled, ki je prišel, »da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« Cerkev je z vsem svojim delovanjem »služabnica človeštva«. Zlasti »v ubogih in trpečih spoznava podobo svojega ustanovitelja, ubogega in trpečega« in »želi v njih služiti Kristusu«. Umivanje nog je zato postalo del obredov v stolnicah v velikem tednu. Vsi krajevni škofje, tudi rimski škof, ga opravijo med mašo na veliki četrtek zvečer.

Tega duha gojijo vse krščanske Cerkve. Evangeličani ponosno navajajo pomenljive Lutrove besede, da je krščanski človek po eni strani svoboden gospodar vseh stvari in nikomur podložen. Hkrati pa je v vseh stvareh uslužen hlapec ali služabnik, ki se vsem podredi. Evangeličanska cerkev ima odlično organizirano

karitativno delo, pri nas pod okriljem Podpornice. Podobno velja za pravoslavne Cerkve in binško ter druge cerkve.

Zelo pomenljiv je tudi pogovor med Jezusom in Petrom, ki sprva ne pusti, da bi mu Jezus umil noge. »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj,« mu pravi Jezus. Velja za nas vse: če nas Jezusovo odpuščanje ne umije, ne moremo imeti deleža z njim. Vsi živimo od tega odpuščanja. Zato moramo odpuščati tudi mi: tako nas uči očenaš, enako apostol Pavel: »Odpuščajte drug drugemu, kakor je Gospod odpustil vam.« »Cerkev ni skupnost čistih in popolnih, ampak je skupnost ljudi, ki jim je bilo odpuščeno, ljudi, ki so doživeli Božje usmiljenje,« je zapisal papež Benedikt XVI.

Apostol Peter je potem pustil, da mu je Jezus umil noge. Kmalu zatem je boleče doživel svojo krhkost in je trojno zatajitev opral s solzami. V svojem mučeništvu pa je dokončno dozorel v ponižnosti, ko se ni imel za vrednega, da bi bil križan enako kot Jezus, ampak je hotel biti križan z glavo navzdol.

Ko smo pred leti obeleževali petstoletnico reformacije, smo skupaj Boga in drug drugega prosili za odpuščanje krivic, ki smo si jih v teku stoletij prizadeli. Prosili smo za odpuščanje krivde, ki jo vsi nosimo za delitve. Krivda je namreč bila na obeh straneh. Na našo zgodovino moramo gledati s poštenostjo, priznati moramo napake in prositi za odpuščanje. Samo Bog je Sodnik, je rekel papež Frančišek.

PROŠNJE

Poklicani smo v občestvo z Bogom Očetom, njegovim Sinom Jezusom Kristusom in Svetim Duhom. Čim bolj smo povezani s sveto Trojico, tem bolj smo eno med seboj. Prosimo troedinega Boga:

1. Naj posnemamo tvoj zgled služenja zlasti ubogim in trpečim.
2. Zgodovina odnosov med krščanskimi cerkvami je obremenjena s prepiri in krivicami. Odpusti nam in naj tudi mi odpuščamo.
3. Vsi kristjani smo krivi za delitve in razkole. Umij nas s svojim usmiljenjem.
4. Ljubezen je vez popolnosti. Naj z ljubeznijo gradimo bratske odnose med kristjani.
5. Utrdi v nas zaupanje, da bo Jezusova molitev za edinost uslišana.
6. Daj večni počitek vsem, ki so se trudili za edinost.

Gospod Jezus, obljubil si, da nam bo Oče dal, kar koli ga bomo prosili v tvojem imenu. Izroči naše prošnje Očetu, ki živi in kraljuje vekomaj. Amen.

ČETRTI DAN (četrtek, 21. januarja):

**SKUPAJ MOLITI – »NE IMENUJEM VAS VEČ
SLUŽABNIKE ...; VAS SEM IMENOVAL
PRIJATELJE« (Jn 15,15)**

UVOD

Danes bomo vnovič Jezusa prosili – kakor nekoč njegovi učenci – »Nauči nas moliti.« In nas je naučil. Podaril nam je svojo molitev, ki je zaupna in sinovska. Kadar se kristjani različnih krščanskih cerkva srečamo, vedno skupaj zmolimo očenaš. To je naša skupna molitev, izročena vsem Božjim otrokom. Je molitev upanja, molitev upajočih. Sveti Avguštin je zapisal: »Oče naš: to ime zbuja v nas upanje, da bomo dosegli to, kar bomo prosili... Kaj namreč more Bog odreči molitvi svojih otrok, ko jim je že prej dovolil, da so njegovi otroci?«

Berilo: Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti (Rim 8,26–27)

Berilo iz Pisma apostola Pavla Rimljanom.

Bratje in sestre.

Tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihmi. In on, ki preiskuje srca, ve, kaj je mišljenje Duha, saj Duh posreduje za svete, v skladu z Božjo voljo. Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu. Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati. Tiste, ki jih je vnaprej določil, je tudi poklical; in tiste, ki jih je poklical, je tudi opravičil; tiste pa, ki jih je opravičil, je tudi povečal.

Spev z odpevom – Ps 13: Doklej, Gospod?

Odpev: Zaupamo v tvojo dobroto.

Doklej, Gospod, me boš vedno pozabljal?
Doklej boš skrival svoje obličje pred mano?
Doklej bom moral dajati nasvete v svoji duši,
nositi bolečino v svojem srcu dan za dnem? *Odpev.*

Poglej, usliši me, Gospod, moj Bog,
razsvetli mi oči, sicer zaspim do smrti,
sicer bo moj sovražnik rekel: »Premagal sem ga,«
moji nasprotniki se bodo radovali, ker sem omahnil. *Odpev.*

Jaz pa zaupam v tvojo dobroto,
moje srce se raduje zaradi tvoje pomoči.
Peti hočem Gospodu,
ker mi je povrnil dobro. *Odpev.*

**Aleluja. Njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu.
Aleluja.**

Evangelij: Gospod, nauči nas moliti (Lk 11,1–4)

Iz svetega evangelija po Luku.

Nekoč je Jezus na nekem kraju molil. Ko je nehal, mu je eden izmed njegovih učencev dejal: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.« Rekel jim je: »Kadar molite, recite:

Oče! Posvečeno bodi tvoje ime.

Pridi tvoje kraljestvo.

Naš vsakdanji kruh nam dajaj od dne do dne

in odpusti nam naše grehe,

saj tudi sami odpuščamo vsakomur, ki nam je dolžan,

in ne vpelji nas v skušnjava!«

NAGOVOR

Očenaš je najodličnejša in najpopolnejša molitev kristjanov. Z njo nas je Jezus pritegnil v svoj prisrčen sinovski odnos do Očeta. Zato pri maši uvedemo to molitev z besedico »smemo« – »smemo takole moliti...«. S tem izrazimo vzvišenost te molitve ter našo majhnost in nevrednost. Ni samoumevno, da smemo tako moliti.

Očenaš je že sam po sebi molitev za edinost kristjanov, saj je vsem skupna. Že s prvo besedo nas spominja, da smo vsi krščeni med seboj bratje, ker imamo skupnega nebeškega Očeta. Sveti Avguštín je nekoč zapisal o tistih kristjanih, ki so zašli v krivo vero in se ločili: »Dokler molijo očenaš, so naši bratje.« Tudi zaradi omembe odpuščanja je očenaš ekumenska molitev.

Apostol Pavel pravi, da je sedaj Sveti Duh naš učitelj molitve, saj ne vemo, kako je treba za kaj moliti. Zato on posreduje za nas »v skladu z Božjo voljo«. Ekumensko gibanje je pred dobrimi sto leti nastalo po navdihovanju Svetega Duha in sicer najprej kot molitveno gibanje. Velike zasluge ima pri tem blaženi Anton Martin Slomšek, ki je leta 1851 ustanovil molitveno bratovščino ali apostolstvo svetega Cirila in Metoda.

Molitve za edinost je doživljala svoj razvoj in rast. Do koncila je bila to skoraj izključno molitev za to, da se drugi kristjani, ločeni bratje, vrnejo v naročje katoliške Cerkve. Odtlej pa bolj v duhu ponižnosti molimo za takšno edinost, kakršno hoče Bog. Način in obliko zedinjenja prepuščamo Bogu in je ne določamo mi. Gospod nam bo pokazal, kako priti do polnega občestva. Odkar je ta molitev odlepljena od misli o vrnitvi, se ji lahko z vso dušo pridružujejo tudi kristjani drugih Cerkva. Postala je skupna molitev in last vseh.

Papež Benedikt XVI. je zapisal: »Molitve za edinost je že zato uspešna, ker pomeni udeležbo pri Kristusovi molitvi. Edini bomo takrat, ko se bomo pustili pritegniti v to molitev. Ekumensko delo presega vse človeške zmožnosti in se najprej začneja z molitvijo, saj je edinost v prvi vrsti dar in sad Svetega Duha. Z lastnimi

močmi in sposobnostmi je ne bomo mogli doseči. Edinost, ki si jo je Kristus želel za svoje učence, bo prišla le kot odgovor na molitev, po delovanju Svetega Duha, ki brez prestanka obnavlja Cerkev in jo vodi do polnosti resnice.«

PROŠNJE

Gospod Jezus, dal si nam pravico, da se na Boga obračamo z besedo »Oče«. Po Svetem Duhu nas nenehno učiš prav moliti. Zato te prosimo:

1. Daj, da bomo živo začutili, kako velika nezvestoba do Tebe je naša razdeljenost.
2. Daj nam moči, da bomo izkoreninili medsebojno ravnodušnost, nezaupanje in nenaklonjenost.
3. Naj se iz naših src in ustnic neprestano dviga Tvoja molitev za edinost kristjanov, kakršno Ti hočeš.
4. V tebi, ki si popolna ljubezen, naj najdemo pot, ki vodi do edinosti v poslušnosti tvoji ljubezni in resnici.
5. Da bi na druge kristjane gledali s spoštovanjem in ljubeznijo.
6. Naj se našim pokojnim ekumenskim delavcem izpolnijo hrepenjenja po popolni edinosti z Bogom.

Nebeški Oče, ti vedno uslišuješ svojega Sina, zato se pridružujemo njegovi molitvi za spravo in edinost med vsemi kristjani. Usliši nas po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

PETI DAN (petek, 22. januarja):

**PUSTITI, DA NAS BESEDA SPREMINJA – »VI STE ŽE
ČISTI ZARADI BESEDE, KI SEM VAM JO
POVEDAL« (Jn 15,3)**

UVOD

V tednu molitve za edinost se zbiramo okoli mize Božje besede in Božjega kruha. Beseda nas očiščuje, razsvetljuje in kaže pot. Kruh pa nam daje moč, da besedo uresničujemo v življenju. Pri poslušanju in razlaganju Božje besede smo si že zelo blizu z drugimi kristjani, saj nam je Sveto pismo skupno. Pri obhajanju evharistije pa smo še na poti, ko občutimo bolečino, ker skupna udeležba še ni možna. Naj ta zavest poživi naše hrepenenje po popolnem občestvu.

Berilo: Božja beseda je blizu (5 Mz 30,11–20)

Berilo iz Pete Mojzesove knjige.

Gospod je govoril Mojzesu: »Zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ni oddaljena. Ni na nebu, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas povzpел v nebesa, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?« Tudi ni onkraj morja, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas odpravil čez morje, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?« Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ.

Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo, ko sem ti danes zapovedal, da ljubi Gospoda, svojega Boga, da hodi po njegovih poteh in izpolnjuj njegove zapovedi, zakone in odloke. Tako boš živel in se množil, in Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslavljal v deželi, v katero greš, da jo vzameš v last. Če pa se tvoje srce obrne in ne boš poslušal in se boš dal zapeljati, da bi se priklanjal drugim bogovom in jim služil, vam danes naznanjam, da boste gotovo uničeni; ne boste podaljšali dni v deželi, v katero greš, ko greš čez Jordan, da jo vzameš v last.

Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod, tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušáš njegov glas in se ga držiš. Kajti v tem je tvoje življenje in dolgost tvojih dni, ki jih smeš preživeti v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jim jo bo dal.

Spev z odpevom – Ps 119: Božja pravičnost

Odpev: Gospod, tvoje zapovedi so moje veselje.

Pravičen si, o Gospod,
in iskren v svojih sodbah.
Razglasil si svoja pričevanja v pravičnosti,
in popolno zvestobo. *Odpev.*

Moja gorečnost me razjeda,
ker so moji nasprotniki pozabili tvoje besede.
Tvoj izrek je zelo prečiščen,
in tvoj služabnik ga ljubi. *Odpev.*

Majhen sem in preziran,
tvojih ukazov nisem pozabil.
Tvoja pravičnost je pravičnost na veke,
tvoja postava je resnica. *Odpev.*

Stiska in nadloga sta me zadeli,
tvoje zapovedi so moje veselje.
Pravičnost so tvoja pričevanja na veke,
daj mi razumnost, da bom živel. *Odpev.*

**Aleluja. Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo povedal.
Aleluja.**

Evangelij: Blagri (Mt 5,1–12)

Iz svetega evangelija po Mateju.

Ko je Jezus zagledal množice, se je povzpел na goro. Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu. Odprl je usta in jih učil:

»Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.

Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.

Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo.

Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.

Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi.

Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«

NAGOVOR

»Zapoved, ki ti jo dajem, ni pretežka, ni oddaljena. Prav blizu ti je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolniš.« Ko to beremo, se zdi, da nismo več v Stari zavezi, ampak v Novi zavezi, saj apostol Janez pove isto v svojem pismu: »Njegove zapovedi niso težke.«

Božja beseda nam je blizu. Položena je celo v naše srce, kjer se v vesti srečujemo z Božjo postavo. A tudi pisana Božja beseda nam je blizu. Vsak dan je pogrnjena miza besede pri sveti maši. Odkar smo Slovenci sredi 8. stoletja prejeli krščanstvo, se nam oznanja v razumljivem jeziku. S hvaležnostjo mislimo na našega Primoža Trubarja in Jurija Dalmatina, ki sta nam z orjaškimi naporji in odrekani v 16. stoletju prevedla celotno Sveto pismo v naš

jezik. Zadnja leta smo prav tako z velikanskim delom prevajalcev dobili nove in nove prevode, ki so nam vedno na dosegu roke.

Bog nas postavlja pred izbiro: sreča ali nesreča, življenje ali smrt, blagoslov ali prekletstvo. Noče sužnjev, ampak svobodne ljudi. Sami moramo izbrati. On prvi in dosledno spoštuje našo svobodo.

Božje misli so vedno usmerjene v našo srečo. »Mislim na rešitev in ne na nesrečo,« govori po preroku Jeremiju. To postane še bolj jasno v Jezusu. On je »čista rešitev«, kar pove že njegovo ime, ki pomeni »Bog rešuje«. On vse dela »zaradi nas in zaradi našega zveličanja«. Vse stori za druge, za nas in za našo srečo. O tem govorijo blagri, ki so obljuba in zagotovilo sreče. V vzhodni liturgiji jih berejo oziroma pojejo pri vsaki sveti maši.

»Vi ste že čisti zaradi besed, ki sem vam jih govoril,« pravi Jezus pri zadnji večerji. Njegova beseda nas očiščuje, očiščuje naše poglede in namene. Ob poslušanju njegove besede v cerkvi se nam pojavijo najboljše misli in spoznanja. Tam nas preblisne rešilna misel, tam pridemo do odgovorov na najtežja vprašanja.

Jezusova beseda nas tudi spreminja, če mu to pustimo. Popravlja smer, če skrenemo s poti. To pripravljenost je lepo izrazil sv. Nikolaj iz Flüe, zavetnik Švice, človek samote, miru in sprave. Zanj še posebej velja: Blagor miroljubnim, blagor tistim, ki delajo za mir. Kaj pomeni pustiti Bogu, da nas spreminja, pove njegova molitev, ki se glasi:

Moj Gospod in moj Bog, vzemi mi vse, kar bi me oviralo, da ne pridem k tebi, in daj mi vse, kar mi bo pomagalo, da pridem k tebi. Vzemi mene meni in daj mene popolnoma tebi!

PROŠNJE

Gospod Jezus, hraniš nas s svojo besedo in svojim kruhom. Poznaš našo bedo in revščino, zato te prosimo:

1. Podaril si nam svobodo. Pomagaj nam, da bi vedno izbirali srečo, življenje in blagoslov.
2. Napravi nas za orodje tvojega miru in sprave.
3. Ne misliš na nesrečo, ampak na rešitev. Obvaruj nas vsega, kar ogroža naše zdravje in življenje.
4. Naj nad vse cenimo Gospodov dan in čudoviti zakrament evharistije, ki označuje in uresničuje edinost Cerkve.
5. Utrdi v kristjanih zavest, da smo po krstu bratje in sestre med seboj.
6. Pospesi prihod tistega dne, ko bomo vsi kristjani deležni ene Gospodove mize.

Nebeški Oče, usliši naše prošnje, ki jih pridružujemo molitvi tvojega Sina, da bi bili vsi eno. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ŠESTI DAN (sobota, 23. januarja):

SPREJEMATI DRUGEGA – »... DA OBRODITE SAD IN DA VAŠ SAD OSTANE« (Jn 15,16)

UVOD

Šesti dan tedna molitve za edinstvo nam za zgled postavlja Abrahama, ki je gostoljubno sprejel tri može in pri tem nevede na neki način pogostil Boga samega. Gostoljubnost in sprejemanje drug drugega je bistvena sestavina ekumenskega gibanja. Ob srečanjih predstavnikov krščanskih cerkva v Sloveniji se vedno srečamo tudi ob gostoljubni mizi ene ali druge cerkve. Predvsem pa vedno drug pri drugem naletimo na odprta vrata in odprta srca.

Berilo: Bog v gosteh pri Abrahamu (1 Mz 18,1–5)

Berilo iz Prve Mojzesove knjige.

Gospod se je prikazal Abrahamu pri Mamrejevih hrastih, ko je ob dnevni vročini sedel pred vhodom v šotor. Povzdignil je oči, pogledal in glej, pred njim so stali trije možje. Ko jih je zagledal, jim je stekel naproti od vhoda v šotor in se jim priklonil do tal. Rekel je: »Moj gospod, če sem našel naklonjenost v tvojih očeh, nikar ne hodi mimo svojega služabnika! Naj prinesejo malo vode, da si umijete noge. Potem se spočijte pod drevesom! Jaz pa prineseš kos kruha, da se okrepcate, potem pa lahko greste naprej. Čemu bi sicer prišli mimo svojega služabnika!« Rekli so: »Stori, kakor si rekel!«

Spev z odpevom – Ps 146: O večni božji zvestobi

Odpev: Gospod daje lačnim kruha.

Hvalil bom Gospoda vse svoje življenje,
svojemu Bogu bom prepeval, dokler bom živel.
Ne zaupajte človeku, pri katerem ni rešitve.
Ko izdihne, se vrne v svojo zemljo,
tisti dan propadejo njegovi načrti. *Odpev.*

Blagor mu, komur pomaga Bog Jakobov
in je njegovo upanje v Gospodu, njegovem Bogu.
On je ustvaril nebo in zemljo,
morje in vse, kar je v njem,
on ohranja zvestobo na veke. *Odpev.*

Zatiranim pomaga do pravice,
lačnim daje kruha,
Gospod osvobaja jetnike.
Gospod odpira oči slepim,
Gospod dviga tiste, ki omagujejo,
Gospod ljubi pravične. *Odpev.*

Gospod varuje tujce,
podpira siroto in vdovo,
pot krivičnikov pa izkrivlja.
Gospod bo kraljeval na veke,
tvoj Bog, o Sion, od roda do roda. *Odpev.*

Aleluja. Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake Božje besede. Aleluja.

Evangelij: Jezus nasiti pet tisoč mož (Mr 6,30–44)

Iz svetega evangelija po Marku.

Tisti čas so se apostoli zbrali pri Jezusu in mu poročali o vsem, kar so storili in učili. Tedaj jim je rekel: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« Mnogo ljudi je namreč prihajalo in odhajalo, tako da še jesti niso utegnili. In odrinili so s čolnom sami zase v samotni kraj. Mnogi pa so jih videli, da odhajajo, in so jih prepoznali. Iz vseh mest so skupaj peš hiteli tja in prišli pred njimi.

Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili *kakor ovce, ki nimajo pastirja*, in jih je začel

učiti mnogo stvari. In ko je bila ura že pozna, so stopili k njemu njegovi učenci in mu govorili: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna. Odpusti jih, da gredo v bližnje zaselke in vasi ter si kupijo kaj hrane.« Odgovoril jim je in rekel: »Dajte jim vi jesti!« Dejali so mu: »Ali naj gremo nakupit kruha za dvesto denarijev in jim damo jesti?« On pa jim je rekel: »Koliko hlebov imate? Pojdite in pogledjte!« Ko so poizvedeli, so mu rekli: »Pet in dve ribi.«

Tedaj jim je ukazal, naj po skupinah vse posadijo po zeleni travi. Ko so posedli v gručah po sto in po petdeset, je vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, blagoslovil in razlomil hlebe ter dajal svojim učencem, da bi postregli ljudem. Tudi ribi je razdelil med vse. In vsi so jedli in se nasitili. Nato so pobrali dvanajst polnih košar koščkov in tudi ostanke rib. Tistih, ki so jedli kruh, pa je bilo pet tisoč mož.

NAGOVOR

Jesusov odnos do ljudi nas vedno znova preseneča. Kratko bi ga opisali z besedami: »Ljudstvo se mi smili.« Mašna molitev takole opisuje njegovo človekoljubje: »Ljubezen je skazoval ubogim in bolnim, zapostavljenim in grešnim, in ni prezrl nobene stiske. Njegovo življenje in oznanilo nas učita, da si ti Bog, ki se zavzemaš za človeka in očetovsko skrbiš za svoje otroke.«

Pomnožitev kruha razodeva ravno ta vidik Jezusovega delovanja. Človeka jemlje resno v vseh njegovih razsežnostih, kot telesno-duhovno bitje, ki čuti tudi lakoto in potrebuje kruha. S tem čudežem pa hkrati pokaže, da more edinole on nasititi človekovo lačno in žejno dušo. Čudeža pa ne napravi brez sodelovanja apostolov. S tem jih spomni – in prek njih nas vse –, da ne smemo prezreti nobene stiske. Naročilo »Dajte jim vi jesti!« odmeva že dvatisoč let in trka na našo vest. Te besede bodo nekoč sodile objestni in presiti svet, v katerem tisoči vsak dan umirajo od lakote.

Mašna molitev takole pravi: »Odpri nam oči za vsako človeško stisko, naj najdemo pravo besedo za vse, ko se bodo čutili osam-

ljene in izgubljene. Daj nam pogum, da bomo z dejanji pomagali vsem ubogim in zatiranim. Naj bo tvoja Cerkev kraj resnice in svobode, pravičnosti in miru, da bodo ljudje v tebi dobivali novo upanje.«

Cerkev naj bi bila v našem času, ki je poln stisk, po besedah papeža Franciška nekakšna »poljska bolnišnica«. Naj bi bila nekakšna reševalna postaja ali urgencia, ki je vedno odprta za ljudi v najhujših duševnih, duhovnih in telesnih stiskah. Cerkev obstaja ravno zaradi kriz in jih pomaga reševati. Papež Benedikt XVI. jo primerja reševalni mreži. Ljudi, ki so v nevarnosti, da potonejo v globine in temine zla, ta mreža-Cerkev drži na površju, nad vodo, da lahko dihajo. Ujame in zadrži jih, ko padajo.

Papeževa je tudi misel, da Cerkev ni slaščičarna ampak lekarna. Deli zdravila, ki niso vedno prijetna, a zdravijo. Trgovske verige tekajo za porabniki, jih cukajo za rokav in vabijo s popusti in razprodajami ter oznanjajo: »Se to kupi in boš končno srečen.« Cerkev ne teka za ljudmi, ampak hodi pred njimi. Ne trudi se, da bi bila vedno všečna in priljubljena. Ima pa vedno odprta vrata, čas in srce za trpečega človeka. To se je izkazalo tudi v času te pandemije.

Pripoved o pomnožitvi kruha nam sporoča: kjer začnemo ljudje drug z drugim deliti kruh, tam se množi in ga ne zmanjka za nikogar. To evangeljsko resnico pove pove tudi naš pregovor: »Kdor kruh z bratom deli, se mu v roki množi.«

PROŠNJE

Ti si Bog, ki se zavzemaš za človeka in očetovsko skrbiš za svoje otroke. Zato si te upamo prositi:

1. Zemljo si dal v last vsem njenim prebivalcem. Uči nas solidar-
nosti in gostoljubnosti do vseh.
2. Naj prepoznamo tvoj obraz v revnih in stiskanih, čeprav so
drugačne kulture in vere.
3. Odpri nam oči za vsako človeško stisko.
4. Naj najdemo pravo besedo za vse, ko se bodo čutili osamljene
in izgubljene.
5. Daj nam pogum, da bomo z dejanji pomagali vsem ubogim in
zatiranim.
6. Naj bo tvoja Cerkev kraj resnice in svobode, pravičnosti in
miru.

Nebeški Oče, vse ljudi si povabil na nebeško gostijo. Pomagaj
nam, da ne odklonimo tvojega povabila in dosežemo srečno več-
nost. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

SEDMI DAN (nedelja, 24. januarja):

**RASTI V EDINOSTI – »JAZ SEM TRTA,
VI MLADIKE« (Jn 15,5)**

(Opomba: v nadaljevanju je predlog nagovora pri maši/bogoslužju na 3. nedeljo med letom, 24. 1. 2021)

UVOD

Apostol Pavel nam danes v berilu roteče zakliče, kot je nekoč Korinčanom: »Mar je Kristus razdeljen?« Korinčani so se namreč sklicevali na svoje učitelje: »Jaz sem Pavlov, jaz Apolov, jaz Kefov.« Danes bi morda govorili: »Jaz sem papežev, jaz Lutrov, jaz Kalvinov...« Pavel nas svari, da ne smemo preveč poudarjati svojega izročila na škodo enotnosti Kristusovega telesa. Razlike nas ne smejo deliti, ampak se preoblikovati v medsebojno obogatitev. Tudi danes se pridružimo Jezusovi molitvi: »Oče, da bi bili vsi eno, ...da bo svet veroval, da si me ti poslal.«

Berilo: Razprtije v Cerkvi (1 Kor 1,10–13; 3,21–23)

Berilo iz Prvega pisma apostola Pavla Korinčanom.

Bratje in sestre,

rotim vas v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa: vsi govorite isto in med vami naj ne bo razprtij. Med seboj se dopolnjujte v istem umu in istem hotenju. Hloini domači so mi namreč sporočili o vas, bratje moji, da se prepirate. V mislih imam to, da ta ali oni izmed vas pravi: »Jaz sem Pavlov, jaz Apolov, jaz Kefov, jaz pa Kristusov.« Mar je Kristus razdeljen? Mar je bil Pavel križan za vas? Mar ste bili krščeni v Pavlovo ime?

Zato naj se nihče ne ponaša z ljudmi! Vse je namreč vaše: Pavel, Apolo, Kefa, svet, življenje in smrt, sedanjost in prihodnost. Vse je vaše, vi Kristusovi, Kristus pa Božji.

Spev z odpevom – Ps 133: Blagoslov bratske sloge

Odpev: Kako dobro in prijetno je, če bratje prebivajo v slogi!

Glejte, kako dobro in kako prijetno je,
če bratje prebivajo skupaj!
Je kakor najboljše olje na glavi,
ki teče na brado, Aronovo brado. *Odpev.*

Je kakor rosa s Hermona,
ki pada na sionske gore.
Zakaj tam je Gospod zapovedal blagoslov,
življenje na veke. *Odpev.*

**Aleluja. Kdor sprejme enega takega otroka v mojem imenu,
mene sprejme. Aleluja.**

Evangelij: Da bi bili eno, kakor sva midva eno (Jn 17,20–23)

Iz svetega evangelija po Janezu.

Med zadnjo večerjo je Jezus molil k svojemu Očetu: »Ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. In jaz sem jim dal veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene.

NAGOVOR

Papež Frančišek je v letu obeleževanja petstoletnice reformacije rekel: »Ne smemo se sprijazniti z razdeljenostjo in medsebojno odtujitvijo, ki sta nastali z delitvijo. Imamo priložnost, da popravimo škodo, ki je nastala v nekem odločilnem trenutku naše zgodovine.«

Ob spominjanju na dogodke v 16. stoletju sta se obe strani, luteranska in katoliška, dokopali do ekumenskega razumevanja reformacije. To je omogočilo nov pogled na dogodke, ki so vodili do razkola. Preteklosti ni mogoče spremeniti. Lahko pa nam je preteklost spodbuda za večje občestvo. Vnovič nam je postalo jasno, da je več tega, kar nas združuje, kakor onega, kar nas še deli.

V tem duhu spoštovanja in bližine do evangeličanov je živel in deloval tudi pokojni mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej, od katerega smo se poslovili ob koncu lanskega novembra. Bil je ves vdan Cerkvi, kateri je posvetil vse svoje moči, tudi ves predan Božji materi Mariji, iskreno poslušen papežu, hkrati pa izjemno spoštljiv v odnosu do drugih kristjanov, posebej do evangeličanov.

Največji del svojega pastoralnega delovanja je posvetil Prekmurju kot kaplan in župnik, najdlje v Murski Soboti. Zadnjih petdeset let je deloval v mariborski nadškofiji. A njegovo srce je utripalo za rodno Prekmurje in njegova misel se je nenehno mudila pri prekmurskih rojakih in njihovi zgodovini.

Nekaj dragocenih strani je posvetil tudi evangeličanom. Leta 1971 je podal izčrpen opis vseh evangeličanskih cerkvenih občin in njihovih pastirjev. Ob tem je zapisal: »Zakaj bi poudarjali le grenke spomine na medsebojne verske boje ..., ko pa imamo pri nas tudi zglede prave bratske ljubezni.« Potem navaja primer, da so ob koncu 18. stoletja soboški evangeličani v duhu dobrega sosedstva velikodušno prepustili katoličanom zvonove. Še en primer: v začetku 19. stoletja je katoliški župnik v Adrijancih odstopil evangeličanskemu pridigarju skromno bivališče, ker ta ni imel stanovanja.

Potem ko Jožef Smej predstavi podatke o številu evangeličanskih vernikov po občinah, takole sklene: »Kristjani smo se prešteli. Če je enih več kot drugih, se ne bomo zaradi tega prevzeli, kot se je prevzel kralj David pri ljudskem štetju... Tudi po mnogih katoliških župnijah se letno odpira več grobov kakor zibelk. –

Kristjani, evangeličani in katoličani, živimo skupaj, v istih krajih, istih župnijah, včasih celo v istih domovih. Tudi dušni pastirji, evangeličanski in katoliški, živimo skupaj. Ne bomo se prepirali ... Tam, kjer smo, bomo pričali, da je Kristusova ljubezen močnejša kot vse drugo.«

PROŠNJE

Gospod Jezus, Očeta si prosil, da bi bili tvoji učenci popolnoma eno, zato te prosimo:

1. Da bi se krščanske Cerkve za vselej poslovile od razprtij in druga druge dopolnjevale in bogatile.
2. Kristus ni razdeljen. Naj tudi kristjani premagamo razdeljenost.
3. Vsi smo posvečeni v enem krstu, naj bomo združeni v pravi veri in medsebojni ljubezni.
4. Pomagaj zakoncem in otrokom v mešanih zakonih, da jih razlike ne bi odtujile od vere in Cerkve.
5. Prebudi v nas sočutje in usmiljenje do trpečih družin.
6. Povrni z večnimi darovi pokojnim škofom, duhovnikom in pridigarjem, ki so bili graditelji edinosti.

Nebeški Oče, naj tvoja Cerkev zbira ljudi k edinosti, pričuje o tvoji ljubezni in vsem odpira vrata upanja. Usliši nas po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

OSNUTEK ZA PRIDIGO NA 3. NEDELJO MED LETOM (24. JANUARJA 2021)

Sporočilo ekumenskega samostana

Znano je, da je bil Martin Luter menih, član reda avguštincev, ki pa je po sporu s papežem svoj red zapustil. Način življenja redovnikov je imel za neevangeljski. Tudi drugi reformatorji so bili meništvu in redovništvu nenaklonjeni. To velja zlasti za reformacijo v Švici. Nešteti moški in ženski samostani v Evropi so se v 16. stoletju izpraznili. Redovno življenje, kakršno že stoletja poznata pravoslavna in katoliška Cerkev ter druge stare vzhodne Cerkve, je v protestantskih skupnostih praktično ugasnilo.

S tem je nedvomno nastala velika duhovna škoda. Sveti Duh pa je v globoko verne ljudi tudi zunaj katoliške Cerkve zlasti v 20. stoletju vnovič položil klic k bogomiselnemu ali kontemplativnemu življenju. Tako ima anglikanska Cerkev, ki je katoliški dokaj blizu, spet številne redovne skupnosti, ki se navdihujejo ob frančiškanih in benediktincih.

Na evropski celini je v prvi polovici 20. stoletja nastala ekumenska redovna skupnost, ki jo sestavljajo redovnice iz različnih krščanskih Cerkva in skupnosti. Svoj samostan ima v vasi Grandchamp v francosko govoreči Švici, severno od Ženeve, ki je bila središče švicarske reformacije. Prve sestre so izvirno pripadale reformirani ali kalvinski skupnosti. Toda v Svetem pismu so odkrile pomen poslušanja Božje besede v tihoti. Želele so posnemati Kristusa, ki se je umikal v samoto in tam molil. Štirikrat na dan se zberejo k skupni molitvi. Svoj samostan so odprle za obiskovalce, za katere prirejajo duhovne vaje in odmike.

Švicarskim in francoskim sestram so se kmalu pridružile sestre iz Nemčije, Nizozemske, Avstrije, potem pa še iz drugih dežel. Danes skupnost šteje okoli petdeset sester.

Od začetka so doživljale bolečino razdeljenosti med krščanskimi Cerkvami in tako odkrile svojo ekumensko poklicanost. Pri

njih se je med vojno oglasil Roger Schutz, ki je kmalu zatem ustanovil ekumensko redovno skupnost v Taizéju v Franciji. Sestre pa so za svoje sprejele taizéjsko redovno pravilo in njihov način molitvenega bogoslužja. Skupnost Grandchamp ekumensko deluje za spravo med kristjani, za spravo znotraj družine človeštva in tudi v smeri spoštovanja vsega stvarstva. Učijo se sprejemati drug drugega v njegovi različnosti.

Samostan v Švici smo predstavili zato, ker so tamkajšnje sestre pomagale pripraviti gradivo za obhajanje letošnjega tedna molitve za edinost. Glavno misel so vzele iz Jezusove molitve k Očetu pri zadnji večerji: »Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu« (prim. Jn 15,5–9).

»Vsi bratje«

Janez Pavel II. je v okrožnici *Da bi bili eno* (1995) kot glavni sad ekumenskega gibanja omenil »vnovič najdeno bratstvo«. Kristjani različnih veroizpovedi ne gledamo več na druge kot na sovražnike ali tujce, ampak v njih vidimo brate in sestre. Temelj tega bratstva je krst, ki ga drug drugemu priznavamo, zato skupaj pripadamo Kristusu. Srečujemo se in si med seboj pomagamo. Izobčenja in nasprotovanja iz preteklosti smo prepustili pozabi. Tudi pri nas katoliške župnije marsikje dajejo drugim na voljo svoje bogoslužne zgradbe.

Papež Frančišek je oktobra lani izdal oktožnico z naslovom *Vsi bratje*. Obrača se na vse »brate in sestre«, na vse ljudi dobre volje, onkraj verskih prepričanj. Želi, da bi se zavedeli medsebojne odvisnosti in soodgovornosti znotraj cele družine človeštva. Prebudilo naj bi se hrepenenje po bratstvu z vsemi ljudmi. Premagali naj bi porabniško zaprtost vase, individualizem in sebičnost.

Ob predstavitvi okrožnice je kardinal Ravasi priklical v spomin prisposodbo, vzeto iz tibetanskega budizma. Opisuje človeka, ki potuje skozi puščavo. Pot se izgublja nekje za obzorjem. Med potjo pa se popotniku zazdi, da se nekje daleč spredaj nekaj premika,

nekaj, kar je podobno divji živali. Puščava je prebivališče zveri. Prevzame ga strah. V puščavi nimaš kam pobegniti. Gre naprej in ko se mu ta neznana stvar približuje, jasneje vidi, da ne gre za žival ampak za človeka. Strah pa postane s tem še večji. Neznanec je morda ropar, razbojnik. A popotnik nima izbire. Mora naprej po edini poti, ki vodi skozi puščavo. Zaradi strahu si ne upa več gledati v neznanca in počasi skloni pogled. Že sliši korake v pesku, samo par korakov je še od njega. Tedaj popotnik dvigne pogled. Tujca pogleda v obraz in osupel spozna: Naproti mu je prišel njegov brat, ki ga ni videl že dvajset let. – Tako se konča pripodoba, ki na svoj način povzema vsebino papeževe okrožnice. Vabi nas, da odkrijemo tisto temeljno bratstvo, ki nas povezuje z vsemi ljudmi, tembolj pa kristjane med seboj.

OSMI DAN (ponedeljek, 25. januarja):

**SPRAVITI SE Z VSEM STVARSTVOM – »... DA BO
MOJE VESELJE V VAS IN DA BO VAŠE VESELJE
DOPOLNJENO« (Jn 15,11)**

UVOD

Ko danes na praznik spreobrnitve apostola Pavla sklepamo teden molitve za edinost, naj nam bodo v vzpodbudo besede kardinala, ki vodi papeški svet za edinost. Takole je zapisal: »Moje delo ni vedno lahko, a je zelo lepo in me bogati. V tej službi sem večkrat doživel, da pri ekumenskem delu več prejmeš, kakor lahko daješ. Zavedam se, da obstaja v jedru en sam ekumenski minister, to je Sveti Duh. Mi pa smo samo bolj ali manj nebojgljeno orodje.«

Berilo: V Kristusu je vse utemeljeno (Kol 1,15–20)

Berilo iz Pisma apostola Pavla Kološanom.

Bratje in sestre.

Kristus je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj. On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse in on je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med mrtvimi, tako da je postal prvi med vsemi stvarmi. Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost in da je po njem spraval s sabo vse stvarstvo, saj je s krvjo njegovega križa, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih.

Spev z odpevom – Ps 145: Hvalnica Božjemu kraljestvu

Odpev: Milostljiv in usmiljen je Gospod.

Gospod je milostljiv in usmiljen,
počasen v jezi in velik v dobroti.
Gospod je dober vsakomur,
usmiljen je z vsemi svojimi deli. *Odpev.*

Gospod, hvalila te bodo vsa tvoja dela,
tvoji zvesti te bodo slavili.
O slavi tvojega kraljestva bodo govorili,
o tvoji mogočnosti bodo pripovedovali. *Odpev.*

Človeškim sinovom naj oznanijo tvoja mogočna dela,
in slavo tvojega veličastnega kraljestva.
Tvoje kraljestvo je kraljestvo vseh vekov,
tvoje vladarstvo je za vse rodove. *Odpev.*

**Aleluja. To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da
bo vaše veselje dopolnjeno. Aleluja.**

Evangelij: Prilika o gorčičnem zrnu (Mr 4,30–32)

Iz svetega evangelija po Marku.
Tisti čas je Jezus govoril svojim učencem: »Kako naj ponazorimo
Božje kraljestvo in s kakšno priliko naj ga predstavimo? Takšno
je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od
vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od
vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnez-
diti v njegovi senci.«

NAGOVOR

Bog je po Kristusu spravil s seboj vse stvarstvo. S krvjo njegove-
ga križa je pomiril vse, kar je na zemlji in kar je v nebesih. Tako
apostol Pavel v čudoviti hvalnici Božjega dela odrešenja.

Sprava je osrednja beseda naše vere in tudi našega prizadevanja
in molitve za edinost. Ekumensko gibanje teži k »spravi vseh

kristjanov v edinosti ene same in edine Kristusove Cerkve« (E 24). Sprava je pa tudi ena največjih zadev v našem osebnem, družinskem in narodnem življenju. Je le druga beseda za odrešenje, ki pa ni naše, ampak Božje delo. Je nekaj tako težkega, da je Boga stalo življenje. Milost odrešenja ni poceni ali »cenena milost«, je zapisal protestantski mučenec Dietrich Bonhoeffer, saj je Boga stala življenje. Sprava je vedno dogajanje med tremi, dogajanje v trikotniku: človek – človek – Bog. Ne more biti sprave, če v dogajanje ne pritegnemo Boga. Zato je edinost kristjanov končno Božje delo.

Ta zavest je prevevala tudi škofe na 2. vatikanskem koncilu, ki so zapisali, da sveti načrt edinosti »presega človeške moči in zmožnosti. Zato koncil postavlja svoje upanje popolnoma v Kristusovo molitev za Cerkev, v Očetovo ljubezen do nas in v moč Svetega Duha« (E 24).

Današnja prilika o gorčičnem zrnu nam razodeva skrivnost Cerkve, ki je tudi sredi tega sveta neznatna, kakor vsejano zrno ali kal Božjega kraljestva. Toda kal ima v sebi neznansko moč in obljubo rasti. Ponazarja skrivnost Jezusa, ki je prišel na svet kot majhen Bog, kot »božič«, nekje na pozabljenem, zakotnem obrobju velikega cesarstva. A ta neznaten otrok je potem nastopil svojo pot, na koncu katere se je izkazalo, da je on kralj, čigar »kraljestvu ne bo konca«. On je tisti, ki mu kličemo: »Edino ti si Sveti, edino ti Gospod, edino ti Najvišji«.

Prilika o gorčičnem zrnu pa ponazarja tudi številne Jezusove izjave, ko govori, kako nekaj, kar je najmanjše, postane največje v njegovem kraljestvu. »Kdor se poniža kakor otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu.« »Poslednji bodo prvi.« »Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke.« Vse to je zakonitost gorčičnega zrna. »Najmanjše« postane »največje« prav zato, ker se je napravilo majhno in se postavilo na zadnje mesto. Jezus je v zemeljskem življenju zgled takšnega ravnanja. »Ponižal se je, zato ga je Bog povišal.« Podobno ravna tudi v svoji evharistiji: hostija je ta-

ko majhna, neznatna, zanjo zadostuje nekaj pšeničnih zrn. A kako velika je v resnici! To je najlepše povedala pesnica: »O hostija bela, ti nimaš meja. Ti nimaš globin, ti nimaš višin, o hostija mala, ti nimaš meja, saj sama si čudež, obsegaš Boga.«

Po Kristusu je Bog spraval s seboj vse stvarstvo. V svojem križu je v korenini odpravil vsa nesoglasja, ki obstajajo v svetu, vsa izključujoča se nasprotja. Zato ob sklepu tedna molitve za edinstvo upiramo pogled v njegov križ. Križ je znamenje dvojne sprave: z Bogom in med ljudmi. Na njem je Jezus razširil roke v vesoljni objem vsega človeštva. Križ je kakor velik plus, ki ga je Bog postavil pred človeško zgodovino, pred vsa naša dejanja. Z njim izničuje vse naše minuse, naše grehe, in jih spreminja v pluse, v rešitev.

PROŠNJE

Nebeški Oče, hotel si, da se je v tvojem Sinu naselila vsa polnost. Po njem si nas spraval s seboj. Prosimo te:

1. Pomagaj nam, da bi živeli spravljeni s stvarstvom, ki si nam ga zaupal, da ga obdelujemo in varujemo.
2. Brate in sestre, ki verujejo v Kristusa, varuj na poti resnice in jih milostno združi in ohrani v eni svoji Cerkvi.
3. Naj bomo varuhi stvarstva in varuhi drug drugega.
4. Praznik spreobrnitve apostola Pavla naj nas nagiba k spreobrnjenju in očiščenju spomina.
5. Poživi nam vero v Božjo previdnost, ki nas preko preizkušenj vodi naproti edinstvi kristjanov.
6. Naj uresničujemo edinstvo v različnosti in pričujemo za čudovito občestvo treh oseb v enem Bogu.

Nebeški Oče, ti zbiraš razkropljene in zbrane ohranjaš. Poglej na vse, ki verujemo v tvojega Sina in nas isti krst posvečuje, naj nas družijo tudi neokrnjena vera in vez ljubezni. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

EKUMENSKO BESEDNO BOGOSLUŽJE

Uvodna opomba:

To slavje ali opravilo se zgleduje po načinu, kako se odvija molitev sester v skupnosti Grandchamp. Troje meniških molitvenih ur, ki jih benediktinsko izročilo imenuje »vigilije« (bedenja) ali »nokturni« in se tradicionalno opravljajo ponoči, je v tej skupnosti povezano v eno samo večerno opravilo. Podobno tudi naše ekumensko opravilo, ki sledi, vsebuje tri dele (vigilije).

Vsak del ima iste sestavine: svetopisemska berila, pesem, tihoto in prošnje. Sklene se s pesmijo Hitite, kristjani (Slavimo Gospoda št. 43; francoski izvirnik predlaga pesem Lumière de Dieu, ki jo je zložila članica skupnosti in jo najdemo na spletu – gl. spodaj).

Prvi del za osrednjo misel jemlje enotnost človekove osebe in naše občestvo s Kristusom. Sledi pet minut tihote; to velja za vse tri dele.

Drugi del izraža želje, da bi vnovič odkrili vidno edinost med kristjani. Zasidrani smo v Kristusovi ljubezni. Obrnemo se vsak k svojemu sosedu in si izmenjamo pozdrav miru.

Tretji del nas usmereja k edinosti med vsemi ljudstvi in k enotnosti vsega stvarstva. Izhajamo iz besedila Doroteja iz Gaze (gl. uvod). Postavimo se v krog in se pomikamo proti središču kroga. Čim bliže smo Bogu – središču –, tem bliže smo si med seboj.

Nekaj napotkov:

- vsak udeleženec drži v roki prižgano svečo;*
- vsi zbrani ali vsaj 6–8 oseb iz različnih Cerkva se lahko razvrstijo v krog in predstavljajo žarke, usmerjene v središče;*
- v središče kroga ali pa na vidno mesto lahko postavimo večjo prižgano svečo npr. velikonočno svečo;*
- na začetku držijo v rokah ugasnjene sveče;*
- med berilom se začno hkrati pomikati proti središču;*
- ko so v središču, prižgo vsak svojo svečo, stopijo k ostalim zbranim in jim prižgo sveče;*
- ko vse sveče gorijo, zapojemo pesem Božja luč;*

- *sveče ostanejo prižgane vse do odslovitve; če je mogoče, ima odhod lahko obliko procesije s svečami.*

Psalm lahko pojemo ali beremo ali ga nadomestimo s pesmijo, ki ima podobno sporočilo. Prošnjam lahko dodamo spontane prošnje udeležencev.

Na domači strani skupnosti Grandchamp so dostopne uglasbitve nekaterih pesmi in drugih delov bogoslužja (www.grandchamp.org). Skupno molitev v tej skupnosti lahko vsak dan spremljate neposredno na spletu (www.grandchamp.org/prier-avec-nous).

Potek bogoslužja

**»Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu«
(prim. Jn 15,5–9)**

Vstopna pesem:

S skupno pesmijo prosimo (Slavimo Gospoda št. 140; ali: O pridi, Stvarnik, Sveti Duh, št.139)

(Lahko se poje kakšna druga pesem, ki izraža prošnjo za prihod Svetega Duha. Med pesmijo v sprevedu pristopajo sodelujoči predstavniki različnih Cerkva.)

Pozdrav in uvod

Voditelj: Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa, ljubezen Boga Očeta in občestvo Svetega Duha z vami vsemi.

Vsi: In s tvojim duhom.

Prvi bralec: Bratje in sestre v Kristusu. Glavno misel letošnjega tedna molitve za edinost so izbrale sestre iz ekumenske redovne skupnosti Grandchamp v Švici. Glasi se: »Ostanite v moji ljubezni in obrodili boste obilo sadu.«

Drugi bralec: Bog nam je po Jezusu povedal, kako hrepeni po tem, da bi prišli k njemu in ostali v njem. Vztrajno nas čaka. Upa, da se bomo povezali z njim v ljubezni in tako ob-

rodili sad, ki bo prinašal življenje vsem okoli nas. Ker smo med seboj različni, smo v nevarnosti, da bi se zaprli vase in gledali samo na to, kar nas ločuje. Kristus pa nas vabi, da ostanemo v njegovi ljubezni, da bi tako obrodili sad.

Prvi bralec: Pri današnjih molitvah bomo prisluhnili njegovemu klicu. Sprejeli bomo njegovo ljubezen. On je središče našega življenja. Pot naproti edinosti se začnemo s tem, da vzpostavimo v sebi odnos z Bogom. Če ostajamo v njegovi ljubezni, raste v nas želja po edinosti in spravi. Odpiramo se tistim, ki so drugačni od nas. Tako obrodimo sad, ki zdravi delitve v nas, med nami in v svetu.

Voditelj: V miru prosimo Gospoda:
Gospod, ti si vinogradnik, ki z ljubeznijo skrbiš za nas. Vabiš nas, da prepoznamo lepoto vsake mladike na trti, lepoto vsake osebe.
Kljub temu se nam prepogosto pojavi strah pred drugačnostjo drugega.
Umikamo se vase,
ne zaupamo več vate in med nami se naseli odtujenost.
Pridi in naša srca vnovič pritegni k sebi,
naj živimo od tvojega odpuščanja,
da bi bili v hvalo tvojega imena.

Slavljenje

Voditelj: **Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!**

Vsi: Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!

Prvi bralec: Hvalimo te sredi sveta in sredi ljudstev.

Drugi bralec: Hvalimo te sredi stvarstva in tvojih del.

Vsi: **Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!**

Prvi bralec: Hvalimo te sredi človeškega trpljenja in solza.

Drugi bralec: Hvalimo te sredi obljub in izpolnitev.

Vsi: **Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!**

Prvi bralec: Hvalimo te sredi sporov in nesporazumov.

Drugi bralec: Hvalimo te sredi srečanj in pomiritev.

Vsi: **Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!**

Prvi bralec: Hvalimo te sredi ločitev in delitev.

Drugi bralec: Hvalimo te sredi življenja, smrti, sredi nastajanja novega neba in nove zemlje.

Vsi: **Naj te hvalimo sredi tvojega stvarstva. Slava ti!**

PRVA VIGILIJA:

OSTATI V KRISTUSU – ENOVITOST ČLOVEŠKE OSEBE

Psalm 103

Berilo: Jn 15,1–17

Pesem: Kjer ljubezen je resnična (Slavimo Gospoda št. 466, ali taizéjski kanon: Ubi caritas est vera)

Kratka tihota

Prošnje

Bralec: Bog ljubezni, tvoj Sin Jezus nam je rekel: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil.« Iščeš nas in vabiš, da bi sprejeli tvoje prijateljstvo in ostali v njem. Naj odgovorimo na tvoje vabilo, da bi imeli življenje v polnosti.

Vsi: **Bog je naše veselje.**

Bralec: Bog življenja, kličeš nas, da bi te hvalili sredi tvojega stvarstva in da bi drug drugega sprejemali kot dar tvoje milosti. Tvoj ljubeči pogled, s katerim gledaš vsakega človeka, naj nam pomaga, da se bomo sprejemali takšne, kakršni smo.

Vsi: **Bog je naše veselje.**

Bralec: Bog, zedinjaš nas v eno, da smo kakor ena sama vinska trta v tvojem Sinu Jezusu. Tvoj Sveti Duh naj ostaja v nas, ko se zbiramo po župnijah. Naj te veselo proslavljamo.

Vsi: **Bog je naše veselje.**

Bralec: Bog, ki si zasadil svoj vinograd, vabiš nas, da ostajamo v tvoji ljubezni pri vsem, kar delamo in govorimo. Naj bomo odsev tvoje ljubezni tam, kjer živimo in delamo in naj premagujemo napetosti in tekmovalnost.

Vsi: Bog je naše veselje.

Predlog za dejavnost: Čas tihote

Bralec: Našo molitev navadno pojmuje kot naš dosežek, kot našo lastno dejavnost. Sedaj pa smo za pet minut povabljeni k notranji tihoti. Odmaknimo se od hrupa in skrbi in tudi od naših misli. V teh minutah pustimo, da deluje Bog. Mi pa ostanimo v njegovi ljubezni in se odpočimo v njem.

Tihota (ok. 5 minut)

Pesem: Hitite, kristjani, 1. kitica (Slavimo Gospoda št. 43)

DRUGA VIGILIJA: VIDNA EDINOST KRISTJANOV

Psalm 85

Berilo: 1 Kor 1,10–13 (gl. zgoraj: Sedmi dan)

Pesem: Oče, združi nas

Kratka tihota

Prošnje

Bralec: Sveti Duh, na vseh krajih sveta spodbujaš in prenavljaš Cerkev. Pridi in moli v naših srcih tisto molitev, s katero se je Jezus obračal na Očeta na večer preden je trpel: »da bi bili vsi eno..., da bo svet veroval.«

Vsi: Gospod, usmili se.

Bralec: Gospod Jezus, Knez miru, prižgi v nas ogenj svoje ljubezni, da bi se v Cerkvi prenehalo nezaupanje, zaničevanje in nesporazumi. Naj se podrejo zidovi, ki nas ločujejo.

Vsi: Gospod, usmili se.

Bralec: Sveti Duh Tolažnik, odpri naša srca za odpuščanje in spravo. Naj opustimo naša kriva pota.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Bralec: Gospod Jezus, ki si krotak in v srcu ponižen, daj nam duha uboštvu, da bomo zmogli sprejeti tvojo milost.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Bralec: Sveti Duh, nikoli ne zapustiš mož, žena in otrok, ki so preganjani zaradi zvestobe evangeliju. Okrepi in opogumi jih in podpiraj tiste, ki jim pomagajo

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Predlog za dejavnost: Pozdrav miru

Bralec: Gospod nas vabi, da bi bili eno. Daje nam svoj mir in nas vabi, da ga podarjamo drugim. Izmenjajmo si pozdrav miru.

Pesem: Hitite, kristjani, 2. kitica (Slavimo Gospoda št. 43)

TRETJA VIGILIJA: EDINOST VSEH LJUDSTEV IN VSEGA STVARSTVA

Psalm 96

Berilo: Raz 7,9–12

Odpev: Oče, združi nas

Kratka tihota

Prošnje

Bralec: Bog življenja, vse ljudi si ustvaril po svoji podobi. Hvalimo te za dar različnih kultur, izrazov vere, izročil in narodnosti. Daj nam pogum, da bomo vedno nasprotovali krivicam in sovraštvu, ki izvirajo iz rase, družbenega razreda, spola, vere in strahu pred tistimi, ki so drugačni od nas.

Vsi: **Bog miru, Bog ljubezni, vate upamo.**

Bralec: Usmiljeni Bog, v Kristusu si nam pokazal, da smo eno v te-

bi. Naj vernikom vseh verstev omogočamo, da bodo mogli povsod živeti v miru.

Vsi: **Bog miru, Bog ljubezni, vate upamo.**

Bralec: Jezus, prišel si na svet in postal v vsem enak ljudem. Veš, kako trdo je življenje mnogih ljudi in koliko je trpljenja. Sveti Duh sočutja naj nas nagne, da bi z najrevnejšimi delili naš čas, življenje in imetje.

Vsi: **Bog miru, Bog ljubezni, vate upamo.**

Bralec: Sveti Duh, ti poznaš vzdihovanje stvarstva, ki je ranjeno, in trpljenje tistih, ki čutijo posledice podnebnih sprememb. Pomagaj nam, da spremenimo svoje ravnanje in se naučimo živeti v soglasju s stvarstvom.

Vsi: **Bog miru, Bog ljubezni, vate upamo.**

Predlog za dejavnost: Bližati se središču in stopiti naproti svetu

Bralec: Povabljeni smo, da postanemo služabniki Božje ljubezni, ki ozdravlja in uresničuje spravo. To delo obrodi sadove samo, če ostanemo v Bogu kakor mladike na pravi trti, ki je Jezus Kristus. Ko se bližamo Bogu, se bližamo tudi drug drugemu. Predstavljajmo si, da je na tleh narisana kroga in da je ta kroga zemlja.

(Nekaj udeležencev oblikuje kroga okoli sveče v središču).

Bralec: Središče predstavlja Boga, žarki pa so različni načini življenja ljudi. Ko se želijo približati Bogu, se napotijo proti središču kroga.

(Napravijo nekaj korakov k središču).

Bralec: Kolikor bolj se bližajo središču, to je Bogu, se bližajo tudi med seboj. In čim bolj se zblížajo med seboj...

(Stopijo v središče kroga)

Bralec: ... bolj se približajo Bogu.

Kratka tihota.

Očenaš

Voditelj: Skupno molimo, kakor nas je učil moliti naš Gospod Jezus Kristus:

Vsi: Oče naš... Tvoje je kraljestvo...

Pesem: Hitite, kristjani, 3. kitica (Slavimo Gospoda št. 43)

Med petjem udeleženci, ki nosijo sveče, posredujejo plamen še vsem ostalim.

Bralec: Duhovnost in solidarnost sta neločljivi. Molitev in delovanje hodita vstric. Če ostajamo v Kristusu, prejemo Duha poguma in modrosti, da se moremo upreti krivicam in zatiranju. Skupaj lahko molimo:

Vsi: **Moli in delaj za to, da zavlada Bog.**

Naj Božja beseda oživlja tvoje delo in tvoj počitek.

V vsem ohranjaj notranjo tišino, da bi mogel ostati v Kristusu.

Pusti, da te prevzame duh blagrov, ki pomeni veselje, preprostost in usmiljenje.

(Te besede vsak dan ponavljajo sestre v Skupnosti Grandchamp.)

Blagoslov

Voditelj: Bodite eno, da bi svet veroval! Ostanite v njegovi ljubezni, pojdite v svet in obrodite sad! – Bog upanja naj nas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v môči Svetega Duha polni upanja. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Sklepna pesem (npr. Jezus, ti si vinska trta, Slavimo Gospoda št. 472)

SKUPNOST GRANDCHAMP IN EKUMENSKA IZKUŠNJA REDOVNEGA ŽIVLJENJA

V 30. letih prejšnjega stoletja je skupina žena iz francosko govoreče Švice, ki so pripadale reformirani (kalvinski) skupnosti, vnovič odkrila pomen poslušanja Božje besede v tihoti, v posnemanju Kristusa, ki se je umikal v samoto in molil. V vasici Grandchamp blizu obale jezera Neuchâtel so začele redno prirejati duhovne odmike in jih omogočale tudi drugim. Pokazala se je potreba, da se tu oskrbi stalna molitev in možnost nastanitve za vse večje število gostov. V Grandchamp je takrat prišla (kasneje tako imenovana) sestra Margari-ta. Pridružili sta se ji še dve dami in začele so življenje v skupnosti.

V cerkvah, ki so izšle iz reformacije, ni bilo skupnosti meniškega (monastičnega) tipa. Zaradi pomanjkanja izkušnje in zaradi svoje skromnosti – niso imele ne brevirja niti pravila – so se prve sestre na začetku obrnile na samostane v drugih Cerkvah (veroizpovedih). Odprle so se zakladu njihovih izročil. Vsega so se morale šele naučiti: kako živeti na temelju Božje besede, kako dnevno meditirati, kako oblikovati življenje skupnosti in sprejemati druge.

Prve sestre so doživljale bolečino razdeljenosti med krščanskimi Cerkvami. To velja zlasti za mater Geneviève, ki je prepoznala pomen ekumenskega in teološkega dela. Naslanjalo naj bi se na bistveno: to je molitev v luči Jezusovih besed: »Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jn 17,20–21). Podarjati svoje življenje za edinost v Kristusu in po Kristusu ..., vse do tistega dne, ko bo Bog vse v vsem. Ekumenska poklicanost te skupnosti torej ni bila stvar njihove izbire, ampak je bila dar, milost, ki so jo prejeli prav na začetku in se je porodila iz uboštva.

To milost so v nastajajoči skupnosti potrdila nekatera odločilna srečanja, med drugim srečanje z abbéjem Paulom Couturierjem. Ta katoliški duhovnik iz Lyona je bil eden od pionirjev ekumenizma in začetnikov Tedna molitve za edinost. Med njim in prvimi sestrami so se spletle prirsčne vezi. Zvesto jih je spremljal na njihovem duhovnem popotovanju, o čemer priča medsebojno dopisovanje. Leta 1940 je pisal materi Geneviève:

»Noben duhovni odmik ne bi smel potekati brez tega, da bi kristjani ob koncu živo občutili bolečino delitev in bi bili odločeni delati za edinost z gorečo molitvijo in vztrajnim očiščevanjem... Zame je vprašanje edinosti predvsem in v osnovi vprašanje pravilno usmerjenega duhovnega življenja.«

Drugo pomembno srečanje je bilo z Rogerjem Schutzem, kasnejšim ustanoviteljem Taizéja, ki se je v Grandchampu oglasil leta 1940. Spodbudo za svoje iskanje je prejel pri sestrah in je z njimi ohranjal stike. Naslednja leta so se vezi občestva še krepile in se poglobile leta 1953, ko je Skupnost Grand-

champ prevzela za svoje taizéjsko redovno pravilo in sprejela tudi taizéjski način molitvenega bogoslužja. Brat Roger je zapisal:

»Vztrajno iskanje edinosti ustvarja v človeku harmonijo, usklajuje misli z dejanji, 'biti' z 'delovati'. To ravnovesje dosegamo tem lažje, čim bolj smo zvesti temu, kar je v nas najboljše in najbolj notranje – to je Kristus v nas« (Frère Roger de Taizé, *Les écrits fondateurs*. Dieu nous veut heureux, Taizé, Les Ateliers et Presses de Taizé, 2011, str. 121.).

V povezavi z brati v Taizéju in z malimi sestrami Jezusa so sestre iz Grandchampa kmalu vzpostavile majhne bratske skupnosti (fraternités) v obubožanih okoljih v Alžiriji, Izraelu, Libanonu ter v delavskih okoljih različnih evropskih dežel. To je bila zgolj preprosta molitvena in prijateljska navzočnost. S sosedi in s krajevnimi cerkvami so se spletle globoke vezi. Sestre so odkrivale različnost liturgičnih obredov v vesoljni Cerkvi in se odpirale za srečanja z drugimi verstvi.

Skupnost Grandchamp ekumensko deluje v smeri sprave med kristjani, znotraj družine človeštva in tudi v smeri spoštovanja vsega stvarstva. Ta poklicanost se udejanja najprej v skupnosti sami. Kmalu po 2. svetovni vojni so se prvim švicarskim in francoskim sestram pridružile nemške in nizozemske, ki jih je zaznamovala nedavna zgodovina. Sledile so sestre iz Indonezije, Avstrije, Konga, Češke, Švedske in Letonije. Pripadale so različnim veroizpovedim. Danes skupnost šteje okoli petdeset sester različnih generacij.

Sestre so poklicane – tako kot vsi, ki smo prejeli krst –, da postajajo vse bolj to, kar v globini že so: ljudje skupnosti. Kako bi to mogli postati, ne da bi se učili sprejemati drug drugega v njegovi različnosti? Te razlike so Božji dar in izziv: kako udejanjati edinost v različnosti – v različnosti veroizpovedi, jezikov, kultur, generacij, načinov molitve, razmišljanja, delovanja, značajev in vzpostavljanja odnosov. Kako naj bi delali za spravo, če dan za dnem ne živimo medsebojnega odpuščanja? To zahteva najprej delo s samim seboj in nato v odnosih z drugimi, v zaupanju v Božje usmiljenje. Vse se začneja znotraj naših src, kjer je korenina vseh naših delitev in najglobljih ran, ki morajo biti oskrbljene, da bi mogli prejeti Božji mir. Edinost med nami je torej sad dolgotrajne in potrpežljive preobrazbe življenja, ki jo z našo privolitvijo ureničuje Sveti Duh.

Liturgična molitev je hrbtenica dneva v Grandchampu. K njej se zbere skupnost štirikrat na dan. Z njo sestre v teku liturgičnega leta ponotranjajo Kristusovo življenje v moči Svetega Duha.

Sredi kapele v Grandchampu je ikona svete Trojice, ki v tihoti sprejema sestre in obiskovalce. Vabi jih, da vstopijo v ljubezensko občestvo med Očetom, Sinom in Svetim Duhom, da gojijo v sebi to ljubezen, jo širijo med se-

boj in razdajajo obiskovalcem. Tako pride do izmenjave darov. Sestre rade povedo, da prejemajo več, kakor dajejo.

Ta odprtost je omogočila čudovita srečanja z ljudmi, ki so jim izostrili čut za evangeljsko nenasilje. Dva od teh sta: Jean in Hildegard Goss ter Joseph Pyronne. Simone Pacot je dala pobudo za srečanja »Bethasda«, ki ima za cilj evangelizacijo iz globine. Hkrati so se sestre ogrele za povsem oprijemljive ekološke teme. V ta okvir spadajo: biološki vrt, ekološki pridelki, način prehranjevanja, potovanja, upravljanja imetja, solidarnost, ustvarjanje odnosov. Sestre tkejo vezi in izmenjavo z drugimi skupnostmi, skupinami, gibanji, dejavnimi posamezniki, zlasti z mrežami redovnih in meniških skupnosti na krajevni, pokrajinski, mednarodni in ekumenski ravni, z ljudmi, ki so vključeni v ekumenski in medverstveni dialog, z gibanji za spravo, pravičnost, mir in neokrnjenost stvarstva.

Za to skupnost velja to, kar velja za mnoge druge skupnosti po Evropi: kljub prenavljanju, za katero so hvaležne, se srečujejo s pešanjem živih moči, s staranjem. A vse to jih spodbuja k ustvarjalnosti. Kakor so bile prve sestre odvisne od konkretne pomoči drugih, tako so tudi danes odprte za zunanjo pomoč, zlasti za pomoč prostovoljcev. Prostovoljstvo je zamišljeno kot udeležba pri njihovem molitvenem in delovnem življenju. Najprej je odprto mladim z vseh celin, ki iščejo smisel življenja, kristjanom vseh veroizpovedi, ljudem iz drugih verstev, tudi judom, muslimanom in vernikom drugih religij ali tudi ljudem, ki ne pripadajo nobeni veri. Sestre želijo postati hiša molitve za vse, kraj odprtega sprejemanja, dialoga in srečevanja.

Delo Svetovnega (ali: Ekumenskega) sveta Cerkev zavzema pomembno mesto v molitvi v Grandchampu. Sestre so imele priložnost, da so se udeležile več generalnih zborovanj tega Sveta. Več let so delale v Ekumenskem inštitutu v Bosseyu – gre za majhno bratsko skupnost, povezano v molitvi, odprtosti in prijateljstvu.

Redovno življenje zavzema prednostno mesto – čeprav skrito – na poti do sprave med Cerkvami. To je življenje v slavo vstalega Kristusa. Redovništvo je lahko kvas v testu, kvas edinosti, ker nas vodi v globine skrivnosti vere, na pot nenehnega spreobračanja in preobrazbe.

Belgijski menih (trapist) in teolog André Louf je o tem zapisal:

»V Cerkvi, ki še ni dosegla edinosti, je samostan nekakšna 'nikogaršnja dežela' (»no man's land«) Svetega Duha. Samostan mora biti ekumenski prostor v odličnem pomenu besede. Lahko je predpodoba občestev, ki drugod obstajajo šele v upanju. Naj se samostan nahaja kjer koli, v bistvu ne pripada niti pravoslavju niti katolištvu – kolikor si pravoslavje in katolištvo začasno še stojita nasproti. Samostan je že znamenje nedeljene Cerkve, h kateri nas danes Duh krepko usmerja.«

MOLITEV ZA EDINOST

Gospod Jezus, na večer, preden si umrl za nas, si molil,
da bi bili vsi Tvoji učenci popolnoma eno,
kakor Ti v Očetu in Oče v Tebi.

Daj, da bomo živo začutili, kako velika nezvestoba do Tebe
je naša razdeljenost.

Daj nam iskrenosti, da bomo priznali in obžalovali ravnodušnost,
nezaupanje in medsebojno nenaklonjenost,
ki se morda skrivajo v nas.

Daj nam poguma, da bomo vse to izkoreninili.

Nakloni nam, da se vsi zedinimo v Tebi,
da bi se iz naših src in ustnic neprestano dvigala Tvoja molitev
za edinost kristjanov, kakršno Ti hočeš.

V tebi, ki si popolna Ljubezena, naj najdemo Pot,
ki vodi do edinosti v poslušnosti Tvoji Ljubezni in Resnici. Amen.

* * *

MOLITEV,

ki so jo slovenski škofje potrdili za člane Apostolstva sv. Cirila in Metoda:

O Bog, ki si nas po svetih bratih Cirilu in Metodu poklical k edinosti
vere, zedini vse kristjane v svoji sveti Cerkvi. Naj bomo v češčenju
troedinega Boga vsi narodi na zemlji združeni, kakor so združeni
Božji izvoljenci v nebesih. To te prosimo po zasluženju Jezusa
Kristusa, po priprošnji prečiste Device Marije, sv. Cirila in Metoda,
sv. Leopolda Mandiča in vseh svetnikov. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Sveta Devica Marija, prosi za nas!

Sveta brata Ciril in Metod, prosita za nas!

Blaženi Anton Martin Slomšek, prosi za nas!